Nostalgic 194

BARBARA CARTLAND

AVENTURI LONDONEZE

ALCRIS

Rămasă fără părinți și neglijată de tutorele său, Petrina Lyndon hotărăște să părăsească școala la care învăța ca să ajungă la Londra, să-și recapete moștenirea și să fie independentă. Realitățile Londrei reprezintă o aventură periculoasă pentru o tânără inocentă. Va reuși oare tutorele ei, frumosul conte de Staverton, s-o apere și s-o înțeleagă?

***

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.

Persoanele juridice pot achiziționa cărți și direct de la sediul firmei noastre din str. Panait Istrati, nr. 62, sector 1, București, beneficiind astfel de un rabat avantajos.

Cei interesați pot telefona la numerele: 021.223.63.07; 021.224.16.98.

ISBN: 978-973-580-904-1

PRET: 10 LEI

Titlu original (eng.): Adventure and Plots

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CARTLAND, BARBARA
Aventuri londoneze / Barbara Cartland
Traducător: Nicoleta Neagoe
București: Alcris, 2013.
ISBN 978-973-580-904-1
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)
821.111. 31=135.1

Colecția „ NOSTALGIC “

BARBARA CARTLAND

Aventuri londoneze

Traducerea și adaptarea în limba română de:
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS

Capitolul 1

Calul înaintaș, aflat în partea dreaptă, începu să șchioapete, iar contele de Staverton înjură printre dinți. Opri trăsura, iar băiatul care-l însoțea coborî.

– Pare o piatră, stăpâne, zise el. Tare proaste mai sunt drumurile astea.

– Mda, foarte proaste! întări contele, stăpânindu-se să nu rostească vorbe și mai grele.

Legă hățurile de partea din față a trăsurii și coborî.

Drumul era plin de hârtoape. Nicio mirare că o piatră intrase în copita calului.

Poate mânase prea repede și fără băgare de seamă pe un drum atât așa de denivelat, dar se grăbea să ajungă la Londra și cât mai departe de plictiseala pe care o îndurase

la St. Albans, ca să asiste la o luptă între doi pugiliști.

Fusese o bătaie pe cinste, iar contele se alesese cu o sumă frumușică de bani de pe urma învingătorului. Numai că atât compania tovarășului său, cât și mâncarea fuseseră plate, nesărate.

Drept este că nici contele nu era ușor de distrat, iar multe din lucrurile pe care le făcea sau dintre oamenii pe care-i întâlnea îl plictiseau de moarte.

Era o frumoasă dimineață de primăvară. Flori sălbatice se zăreau pe pajiști, iar ciubotica-cucului se înălța pe gardurile vii.

Contele se uită la băiat în timp ce scotea piatra din copita calului. Proceda cu mare precauție, deoarce nu voia ca aceasta să fie distrusă.

Își privi echipajul cu dragoste. Erau niște armăsari negri ca smoala, fără egal. Niciunul dintre membrii clubului său nu se putea lăuda cu asemenea cai.

Ca să-și mai dezmorțească picioarele, călcă pe iarbă și începu să se plimbe. La un capăt, era un zid de cărămidă care delimita probabil proprietatea vreunui aristocrat.

Cărămizile, odinioară roșii, căpătaseră cu trecerea timpului o nuanță trandafirie. Fără să fie expert în antichități, contele își dădu seama că acesta data din epoca elisabetană.

Soarele de primăvară care juca pe zid reprezenta o

priveliște minunată. Tocmai se gândea că și-ar dori să vadă așa ceva și la Staverton House, în Oxfordshire când brusc, un obiect greu îi trecu pe lângă tâmplă. La cădere, se auzi o bufnitură. Constată cu uimire că era o valiză din piele. Dacă ar fi ținut-o în mână, ar fi fost relativ ușoară, dar dacă l-ar fi lovit, s-ar fi putut dovedi extrem de periculoasă.

Ridică ochii spre locul de unde venise și zări o femeie care cobora de pe zid. Avea niște picioare frumoase. Când posesoarea acestora ajunse aproape de pământ, sări cu grație și rămase pe picioare, necăzând pe spate, cum ar fi fost de așteptat.

Întrucât coborâse cu fața la zid, nu-l zări pe conte decât în clipa când se întoarse.

– Un gest foarte periculos, remarcă el cu răceală. Dacă m-ai fi lovit, aș fi rămas întins la pământ, în stare de inconștiență.

– De unde să știu că stă cineva lângă singura porțiune din zid pe care poți urca?

Îl privi, iar el observă că avea părul blond, cu nuanțe roșcate. Ochii ei aveau ceva șiret, malițios în ei, iar buzele pline o făceau să pară foarte atrăgătoare.

Nu era frumoasă în sensul clasic, dar avea un chip fascinant, foarte diferit de cel al tinerelor cunoscute de el până atunci.

– Presupun că fugi, remarcă el.

– Dacă aș putea să ies pe poartă, nu m-aș cățăra pe ziduri, replică ea.

Se aplecă să-și ia valiza, iar în clipa aceea zări caii contelui.

– Sunt ai tăi? întrebă ea, uimită.

– Da, însă celui din față i-a intrat o piatră în copită. Groaznice drumurile astea ale tale!

– Nu sunt ale mele! zise ea. Grozavi cai! N-am mai văzut asemenea minunății.

– Sunt onorat că gândești așa, zise el, zâmbind ironic.

– Unde te duci?

– Tocmai la Londra.

– În cazul ăsta, ia-mă cu tine! Te rog! Acolo vreau și eu să ajung și mi-ar plăcea să fiu dusă de acest echipaj.

În timp ce vorbea, se îndreptă spre ei, uitând valiza la picioarele contelui.

– Mi se pare de datoria mea să te întreb de cine fugi și de ce.

Fata se apropie de cai și zise, cu ochi strălucitori:

– Sunt superbi! Unde i-ai găsit?

– Ți-am pus o întrebare, insistă contele.

– Fug de la școală și dacă vrem să nu-și dea seama, ar trebui s-o ștergem mai repede.

– Nu vreau să fiu implicat în ceva reprobabil, zise contele.

– Ce gândire puritană! replică ea ironic. Dacă nu vrei să mă iei, nu-i nimic! O va face Jeb, măcelarul. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

– Te-ai înțeles cu el?

– Nu, însă am vorbit cu el despre caii pe care-i are și știu că îmi va îndeplini dorința.

Privi spre drum, după care se uită la conte.

– Ia-mă, te rog! Nimic din ce ai face sau ai spune, nu m-ar putea face să mă răzgândesc. Fie mă iei tu, fie Jeb. Mi-aș dori însă să merg cu tine.

În timp ce vorbea, băiatul își îndreptă spatele.

– Am terminat, stăpâne, zise el.

Fata stătea în continuare cu ochii pironiți asupra contelui.

– Te rog! îl imploră ea.

– Te iau, cu o condiție.

– Care?

– Să-mi spui de ce fugi, iar dacă mi se va părea o scuză valabilă, te iau.

– Să știi că motivul meu este bine întemeiat.

– Sper.

O ajută să se urce în trăsură, după care luă hățurile.

Băiatul luă valiza, o puse în spate și-și reluă locul pe care-l ocupa.

Un timp, merseră în tăcere, ca și cum contele nu se

gândea decât la caii lui.

– Aștept, zise el într-un târziu.

– Ce?

– Știi prea bine ce. Am senzația că prelungești dinadins momentul mărturisirii, încât să fii cât mai departe de școală.

– Ești inteligent, zise ea, zâmbindu-i cu subînțeles.

– Nu sunt atât de obtuz pe cât pari a crede, îi răspunse el cu sarcasm. La cine mergi la Londra?

Însoțitoarea lui râse.

– Aș vrea să spun că e vorba de vreun amorez, dar dacă lucrurile ar fi stat așa, probabil că nu ți-aș fi cerut ajutorul și nici nu m-aș fi bazat pe Jeb.

– Niciun amorez? Atunci, de ce graba asta de a ajunge la Londra?

– Pentru că sunt prea mare să mai merg la școală, iar nesuferitul ăla de tutore al meu insistă să-mi petrec toate vacanțele la Harrogate.

– Și ce nu-ți place la Harrogate?

– Totul. E plictiseală mare. În plus, e plin de oameni bătrâni și bolnavi. De Crăciun, n-am întâlnit niciun alt bărbat în afara vicarului.

Vorbea cu atâta insolență încât, fără să vrea, contele râse.

– Se vede treaba că ai pătimit nu glumă într-un

asemenea loc, zise el. N-ai unde să te duci?

– În afară de tutore, nu. Ființa aceea afurisită nici măcar la scrisori nu-mi răspunde. Orice sugestie pe care o fac este respinsă de avocatul lui.

– Pare a fi o ființă nesimțitoare, admise contele. Când vom ajunge la Londra, îl vei înfrunta?

– În niciun caz. Nu vreau să mă apropii de el. Bănuiesc că motivul pentru care nu dorește să mă vadă sau să comunice cu mine, este că îmi toacă averea.

Contele întoarse capul și o privi nedumerit. Observă în treacăt că avea o pălărioară cu panglici albastre, o rochie simplă, nimic sofisticat.

– Presupun că îți spui în sinea ta că nu arăt ca o moștenitoare, lucru deloc surprinzător, dat fiind că hainele mele sunt alese de verișoara Adelaide, care se apropie de optzeci de ani, și plătite de avocatul tutorelui meu.

Strânse din buze și continuă:

– Am împlinit optsprezece ani săptămâna trecută și toate prietenele mele, și-au făcut intrarea în societate anul trecut. Eu purtam doliu după tata atunci, încât presupun că era o scuză bună ca să nu fiu prezentată la Curte, dar anul ăsta eram sigură că mi se va permite să merg la Londra.

– De ce a refuzat tutorele?

– Ți-am spus, nu am mai primit nicio veste de la el. I-am scris la nesfârșit după Crăciun, dar avocatul mi-a zis să

rămân la școlă până la noi dispoziții. Am așteptat până acum trei luni, adăugă fata trăgând aer în piept, după care am luat o decizie importantă: voi prelua inițiativa.

– Și ce intenționezi să faci când vei ajunge la Londra?

– Voi deveni o lady bird.

– O lady bird?

– Așa le spune fratele lui Claire, Rupert, dar cred că vrea să însemne o femeie liberă, o curtezană.

Contele era așa de uimit, încât slăbi hățurile, iar caii o luară la galop.

După ce le strânse din nou, întrebă:

– Ai habar ce tot îndrugi acolo?

– Sigur că da. Dacă tot nu mi se permite să ocup locul pe care-l merit în societate, voi juca după propriile reguli.

– Nu-mi vine să cred că rostești asemenea cuvinte.

– Cea mai bună prietenă a mea, Claire, mi-a explicat totul anul trecut, înainte să plece. Toți bărbații din lumea bună au amante, ceea ce înseamnă că se așteaptă ca doamna pe care o aleg să le aparțină lor și numai lor. O curtezană poate să aleagă. Dacă un bărbat o plictisește, găsește unul mai interesant.

– Și crezi că ți se potrivește o astfel de viață? întrebă contele, alegându-și vorbele cu mare grijă.

– Este cu siguranță, mult mai amuzant decât să stai în acea școală ca un mormânt, în care am învățat tot ce-mi

puteau preda. E clar că voi fi foarte atentă când voi alege bărbatul cu care să-mi petrec vremea.

– Sper! zise contele.

– Gândește-te numai cât de amuzant va fi să fac ce-mi place și să nu-i mai aud pe ceilalți spunându-mi că tot ce fac este greșit și neconvențional.

– Și ce vei face?

– De exemplu, voi merge la Vauxhall, să văd focurile de artificii. Îmi voi conduce singură trăsura în parc, voi dansa în fiecare seară, voi avea o casă a mea, și nu voi mai fi nevoită să-mi fac griji cu privire la căsnicie.

– Nu dorești să te căsătorești?

– În niciun caz. Ar fi mai rău decât să fiu amantă. Aș fi legată pentru totdeauna de un bărbat. Și oricum, Claire spune că înalta societate nu e altceva decât o piață a căsătoriilor.

– Ce-a vrut să spună prietena ta prin asta?

– Că fiecare fată care își face intrarea în societate se luptă pentru a se căsători cu un nătăfleț. Un nătăfleț gras și cu fața roșie, dar bogat. Măcar în privința asta nu trebuie să-mi fac griji. Am eu însămi o avere imensă.

– Dacă e adevărat, atunci tutorele tău îți va da ceva din ea să cheltuiești, nu?

– Ți-am spus deja că nu-mi răspunde la scrisori. Avocatul lui îmi spune să-i trimit lui notele de plată, note

care sunt întotdeauna achitate. Numai că eu doresc să am bani gheață.

– Și eu, care credeam că există mijloace mai oneste de a face rost de bani... nu alegând profesiunea la care te-ai gândit.

– Profesiune? E la fel ca a fi doctor sau avocat? Interesant!

Contele se gândea la o mulțime de replici pe care le-ar fi adresat unor femei mult mai sofisticate, dar se întreba ce să spună acestei copile impulsive, care cu siguranță, habar n-avea de implicațiile hotărârii pe care o luase.

El vedea foarte bine pericolele la care se expunea aflându-se în compania unor tineri desfrânați și scandalagii care alergau de la o cursă de cai la alta numai ca să vadă cum să se mai distreze.

– Nu mi-ai spus cum te cheamă, zise el după câteva clipe.

– Petrina, începu ea, după care se opri.

– Trebuie să mai ai și alt nume.

– Ți-am spus deja foarte multe despre mine, ar fi o greșeală să mai continui. La urma urmei, poate ai fost prieten cu tata.

– Caz în care aș încerca să te fac să abandonezi un asemenea gând.

– Nimic nu m-ar mai putea opri acum, îi răspunse

Petrina. M-am hotărât. Poate după ce mă instalez, voi lua legătura cu tutorele meu.

– Dacă vrei bani, va trebui s-o faci.

Petrina chicoti.

– M-am gândit la bani, de aceea am zăbovit atât până să plec la Londra.

– Ce ai făcut?

– Am strâns o sumă frumușică de bani, dând dovadă de multă iscusință.

– Cum?

– I-am trimis avocaților note de plată inventate de mine.

– Ce fel de note de plată?

– Pentru cărți, pentru uniforme școlare, pentru tot felul de lucruri. Credeam că vor intra la bănuieli, dar le-au achitat fără să protesteze.

Tonul cu care rostea aceste vorbe era atât de triumfător, încât contele nu se putu împiedica să zâmbească.

– Înțeleg că acum ești bogată, Petrina.

– Trebuie. Mama și tata sunt morți, iar eu n-am decât o rudă care să se ocupe de mine, biata verișoară Adelaide, care e cu un picior în groapă.

Cum contele tăcea, continuă:

– Sunt sigură că am suficienți bani ca să mă instalez bine la Londra. După aceea, voi fi senzația orașului, toată lumea va vorbi despre mine, iar tutorele meu nu va mai avea

încotro și va trebui să-mi dea averea.

– Dar dacă refuză?

Petrina oftă ușor.

– Sigur că ar putea s-o facă. În acest caz, va trebui să aștept până la douăzeci și unu de ani ca să primesc jumătate din avere și apoi până la douăzeci și cinci ca să primesc restul.

– Presupun că situația e diferită dacă te căsătorești.

– Sigur că da. Din acest motiv nici nu intenționez s-o fac. De ce să dau banii unui bărbat care să-i folosească după bunul lui plac? Ar putea fi ca tutorele meu: să țină totul pentru el, iar mie să nu-mi dea nimic.

– Nu sunt chiar toți bărbații așa, zise contele cu blândețe.

– Claire spune că lumea bună este plină de vânători de bani, de tineri aristocrați aflați în căutarea unei soții bogate... O să fie mult mai bine ca femeie liberă, sunt sigură.

– Dat fiind că ai o părere atât de proastă despre bărbați, nu cred că bărbații cu care te vei însoți îți vor fi pe plac.

După câteva clipe de tăcere, Petrina răspunse:

– Nu voi avea pretenții financiare foarte mari. Fratele lui Claire i-a spus că amanta lui îl costă o avere, în fiecare an. Cere trăsuri, cai, o casă în Chelsea, tone de bijuterii, mult mai mult decât își permite el.

– Habar n-am cine e fratele lui Claire, dar n-aș lua drept bună o asemenea descriere a lumii bune.

– E vicontele Coombe, zise Petrina. Claire spune mereu că e preferatul și răsfățatul femeilor.

Era printre puținele lucruri cu noimă spuse de Petrina. Îl cunoștea pe viconte, o ființă plăcută, dar mai degrabă stupidă, care își cheltuia banii rămași de la tatăl lui, marchizul de Morecombe, alarmant de repede.

Ca și cum ș-ar fi dat seama ce gândește, Petrina întrebă:

– Îl cunoști pe Rupert?

– L-am întâlnit, recunoscu contele.

– Claire crede că mi s-ar potrivi ca soț, mai ales că vrea mereu bani. Dar, așa cum i-am explicat și ei, nu-mi doresc un soț. Vreau să fiu independentă.

– Îți dai seama, cred, că e cu neputință.

– Cum reușesc alte femei?

– Înainte de orice, nu sunt moștenitoare ale unei averi imense.

– Ce rost are să fii moștenitoare, atâta timp cât nu poți pune mâna pe bani? ripostă ea cu o logică implacabilă.

– Sfatul meu este ca înainte să faci ceva ireparabil, să iei mai întâi legătura cu tutorele tău.

– Și ce câștig din asta? întrebă Petrina. Va fi așa de supărat că am părăsit școala, încât mă va trimite înapoi cu escortă. Va trebui să fug din nou.

– Cred că dacă îi vei spune că ești prea mare să mai mergi la școală, și că toate prietenele tale și-au făcut debutul în lumea bună, va înțelege.

– Să înțeleagă? Dacă n-a făcut-o până acum, cum să se schimbe dintr-odată? De ce dintre toți oamenii de pe lumea asta, tata l-a ales tocmai pe el să-mi fie tutore? Cred că e un bătrânel decrepit, cu siguranță habotnic, așa că va dezaproba orice lucru cât de cât amuzant.

– Ce te face să crezi că va fi așa?

– Tata, care a avut o viață aventuroasă, palpitantă, a dorit să mă protejeze. Îmi tot spunea: "Când crești, să nu faci greșelile pe care le-am făcut eu."

– Și a făcut multe greșeli?

– Nu cred. Oricum, nu în ceea ce mă privește. Dar s-a luptat de nenumărate ori în dueluri, apărând onoarea doamnelor. Probabil la asta se referea.

Scoase o ușoară exclamație și-și înălță mâinile spre cer.

– Ce-a fost a fost, iată-mă la cheremul acestui tutore decrepit și ticălos! Când mă gândesc la banii mei închiși în vreun seif sau ascunși sub saltea, îmi vine să urlu, nu alta!

un timp, merseră tăcuți.

– Ți-am spus deja că nu doresc să fiu implicat în fuga ta, zise contele după o vreme și nu îți făgăduiesc nimic, dar date fiind împrejurările în care ne-am cunoscut, aș putea sta de vorbă cu tutorele tău.

Petrina se întoarse și-l privi cu ochii măriți de uimire.

– Ai face așa ceva? întrebă ea. Frumos din partea ta. Îmi retrag toate gândurile urâte pe care le-am avut despre tine.

– Ce gânduri? îl întrebă el, curios.

– Păi... te credeam un îngâmfat, un bărbat care de la înălțimea înțelepciunii sale, o privește condescendent pe biata țărăncuță care nu știe pe ce lume trăiește.

Contele nu se putu împiedica să nu râdă.

– Ești cea mai incorigibilă fată pe care am cunoscut-o în viața mea. Nu-mi vine să cred că vorbești serios despre intențiile pe care le ai. Cu toate astea, tare mă tem că vorbești serios.

– Bineînțeles că vorbesc serios, îl asigură Petrina. Iar dacă te duci să-l vezi pe tutorele meu, mă voi ascunde în caz că zice nu. Astfel, îmi pot pune planurile în aplicare.

– Planurile tale nu numai că nu pot fi puse în practică, dar sunt de-a dreptul reprobabile, zise contele cu asprime, și n-ar fi luate în considerare de nicio lady veritabilă.

Petrina râse.

– Mă gândeam eu că mai devreme sau mai târziu vom ajunge să discutăm și despre ce înseamnă să fii o lady. "O lady nu iese la plimbare fără mănuși.", "O lady nu ripostează niciodată.", "O lady nu merge pe stradă fără a fi însoțită, la fel cum nu merge la dans înainte de a împlini vârsta necesară." M-am săturat să mi se tot țină predici

despre cum ar trebui să fie o lady. Nu există viață mai plictisitoare, mai searbădă și mai restrictivă decât aceasta. Vreau să fiu liberă!

– Genul de libertate la care te gândești este imposibil.

– Doar pentru că mă consideri o lady.

– Păi... chiar ești, în privința asta nu prea ai ce face.

– Poate doar să mă comport ca o femeie liberă.

Rămase tăcută un timp, după care adăugă cu îndoială în glas:

– Mă tot întreb cum se comportă, dar probabil voi avea ocazia să întâlnesc o mulțime la Londra. Claire spune că le voi recunoaște pentru că sunt foarte elegante, foarte frumoase și se plimbă prin parc neînsoțite.

Se opri și-l privi pe sub gene.

– Bărbații nu se pun la socoteală, firește.

– Dar femeile despre care vorbești nu sunt doamne și cu siguranță n-au avere, așa cum ai tu.

– Gândește-te cât de încântați vor fi domnii, pentru că nu vor fi nevoiți să-mi cumpere trăsuri sau tone de bijuterii.

Cum contele rămânea tăcut, ea îl întrebă:

– Cât te costă amanta pe an?

Contele fu așa de surprins, încât aproape scăpă hățurile din mână.

– Nu mai pune astfel de întrebări! zise el cu asprime. Nu mai vorbi despre asemenea femei! Comportă-te frumos! Ai

înțeles?

– De ce, pentru că așa spui tu? N-ai niciun drept asupra mea. O știi prea bine.

– Te las aici, o amenință el.

Petrina își roti ochii, zâmbitoare. Erau pe drumul cel mare spre Londra, un drum destul de umblat. Era un număr mare de faetoane și trăsuri private, dar și poștalioane.

– Dacă aș avea minte, te-aș da jos și te-aș lăsa în plata Domnului.

– Nu mi-e teamă, dacă este efectul pe care-l scontai, zise ea, râzând. Acum, fiind așa de aproape de Londra, pot închiria o trăsură.

– Și unde ai de gând să stai, când ajungi la Londra?

– La un hotel.

– Nu vei fi primită la niciun hotel respectabil.

– Cunosc unul care mă va primi. Rupert i-a spus lui Claire că acolo stă uneori, cu o curtezană, așa încât nu cred să mă refuze.

Problema vicontelui Coombe, reflectă contele furios, este că e prea slobod la gură în fața surorii sale.

– Ai auzit de hotelul „Griffin" de pe strada Jermyn?

Contele auzise,dar nu considera că este un loc potrivit pentru o lady, cu atât mai puțin pentru o făptură atât de inocentă ca Petrina.

– Te duc direct la tutorele tău, zise el. Îi voi explica încurcătura în care te afli. Mă va asculta și sper că se va comporta rezonabil.

– Dacă ești un om suficient de important, s-ar putea să fie rezonabil. Și cred că ești un om de vază, dacă ai asemenea cai.

– Cum îl cheamă pe tutorele tău?

Petrina tăcu câteva clipe, întrebându-se dacă este cazul să-i spună.

Rezerva ei îl făcu pe conte să-și piardă cumpătul.

– La naiba! Îmi dau silința să te ajut. Oricare altă fată mi-ar fi fost recunoscătoare.

– Îți sunt recunoscătoare că m-ai adus până aici, zise ea fără grabă.

– Atunci, de ce ești așa de neîncrezătoare?

– Nu despre asta e vorba. Problema e că ești așa de bătrân, încât ai uitat cum e să fii tânăr.

„Bătrân!" cugetă el. „Bătrân la treizeci și trei de ani. Dar la ce să te aștepți din partea unei fete de optsprezece ani?" Pe de altă parte, un asemenea gând îl mâhnea.

Îi aruncă o privire și văzu că-l privea malițios.

– Mă provoci cu bună știință.

– Păi... având în vedere că m-ai considerat de la bun început lipsită de minte... trebuie să-ți mărturisesc că trec drept o fată a naibii de deșteaptă.

– Dar ceea ce intenționezi să faci nu e o dovadă de inteligență, ripostă el.

– Cred că te scot din răbdări, fapt care mă încântă.

– De ce?

– Păi... te crezi așa de puternic, așa de imun la necazurile și problemele muritorilor de rând ca mine. Mai că-mi vine să arunc în tine cu pietre.

– Păcat că nu m-ai nimerit cu valiza. În clipa asta, aș fi zăcut fără cunoștință, iar tu ai fi fost arestată pentru agresiune.

Petrina zâmbi batjocoritor.

– N-aș fi așteptat să fiu arestată. Aș fi fugit.

– E ceva la care se vede că te pricepi de minune.

– Având în vedere că e prima încercare, nu m-am descurcat tocmai rău, nu? Iată-mă mergând la Londra, dusă de cei mai magnifici cai pe care i-am văzut în viața mea, cu...

Se opri și se întoarse spre el.

Pentru prima dată, observă cravata perfect legată, costumul de călărie împecabil și părul negru.

– Știu ce ești. Un sclivisit. Mi-am dorit dintotdeuna să cunosc unul.

– În loc să vorbim despre mine, aștept să-mi spui cum îl cheamă pe tutorele tău, apoi pe tine.

– Prea bine, risc și îți spun. Iar dacă se întâmplă ceva

rău, fug ca să nu mă prinzi.

– Greu de realizat, având în vedere că vrei să devii senzația orașului.

Ea chicoti din nou.

– Știi să dai replica. Îmi place cum ripostezi, remarcă ea.

Contele, care era renumit pentru limba lui ascuțită, își strânse buzele cu cinism în fața acestui compliment.

– Foarte bine, zise Petrina, cu un oftat. Numele acelui tutore crud, nemernic, îngrozitor este contele de Staverton.

„Ar fi trebuit să-mi dau seama!" cugetă contele.

Parcă tot ce se întâmplase pregătise acest moment.

Se forță să zică:

– Înseamnă că te cheamă Lyndon, iar tatăl tău a fost Lucky Lyndon.

– De unde știi? făcu ea ochii mari, surprinsă.

– Pentru că am nenorocul să-ți fiu tutore.

– Nu-mi vine să cred. E cu neputință! Mai întâi, nu ești suficient de bătrân.

– Puțin mai devreme, spuneai că sunt prea bătrân.

– Dar mă gândeam că tutorele meu e decrepit, că are părul alb și merge cu ajutorul unui baston.

– Regret că te dezamăgesc.

– Dacă ești cu adevărat tutorele meu, ce ai făcut cu banii mei?

– După câte știu, nimeni nu s-a atins de ei.

– Atunci... de ce te-ai comportat atât de urât cu mine?

– Ca să fiu sincer, am și uitat de existența ta.

O simți încordată, ca și cum ar fi fost insultată, dar continuă:

– Întâmplarea a făcut că la moartea tatălui tău să fiu în străinătate, iar când m-am întors aveam multe pe cap, întrucât primisem de curând titlul și proprietățile familiei. Mă tem că problemele tale mi-au rămas străine.

– Dar probabil că avocatul tău ți-a spus că îmi petrec vacanțele la Harrogate, la mătușa Adelaide.

– I-am spus să se ocupe de chestiune cât poate de bine.

– L-ai cunoscut pe tata?

– Am servit în același regiment, iar înainte de bătălia de la Waterloo mulți dintre noi și-au făcut testamentele. Cei căsătoriți și-au lăsat copiii, uneori chiar soțiile, în seama prietenilor pe care i-au considerat capabili să aibă grijă de ei, dacă pier pe câmpul de luptă.

– Tata era mai în vârstă.

– Mult mai în vârstă, dar jucam adesea cărți împreună și iubeam foarte mult caii.

– Și pentru că știai atâtea despre cai, tata te-a considerat demn de a-mi fi tutore, conchise Petrina cu amărăciune. Ei bine, sper să fie conștient, acolo unde o fi, de încurcătura pe care a creat-o.

– Sunt uimit că tatăl tău nu și-a schimbat testamentul.

– Presupun că n-a găsit pe altcineva mai breaz. Oricum, nu se aștepta să moară.

– Nu, sigur că nu. A murit într-un accident?

– A băut cu niște prieteni, iar la întoarcere cineva a pus prinsoare că nu va sări peste un gard foarte înalt. Tata n-a rezistat pariului.

– Îmi pare rău.

– L-am iubit, chiar dacă uneori era foarte imprevizibil.

– Și cu mama ta ce s-a întâmplat?

– A murit în timpul războiului, când tata servea în armata lui Wellington.

– Și nu ți-a mai rămas decât verișoara Adelaide.

– Da, verișoara Adelaide. Nimeni, în afară de tine, n-ar considera-o o companie potrivită pentru o fată.

– Presupun că va trebui să te las să-ți alegi propria însoțitoare.

– Nu va exista una.

– Ba da! Ca tutore, am obligația să-ți găsesc una. Dacă te porți frumos, te las pe tine s-o alegi.

Petrina îl privi bănuitoare.

– Intenționezi să mă prezinți în societate?

– Presupun că va trebui să o fac. Te asigur însă că nu-mi face nicio plăcere. Habar n-am ce să fac, legat la cap cu o debutantă. Mai ales una ca tine.

– Nu vreau să fiu debutantă în lumea bună, ci curtezană.

– Dacă te mai aud pomenind de așa ceva, îți dau o mamă de bătaie. Se pare că nu ai avut parte de așa ceva ca parte a procesului de educație.

– Dacă vei adopta o asemenea atitudine față de mine, fug chiar acum și nu mă vei găsi niciodată.

– Atunci, mă voi atinge de averea ta. M-ai acuzat deja că ți-am cheltuit banii.

– Ai făcut-o?

– Nu, sigur că nu. Din întâmplare, sunt un om foarte bogat.

– În acest caz, vreau să primesc imediat ce mi-se cuvine.

– Vei primi jumătate la douăzeci și unu de ani, iar cealaltă jumătate la douăzeci și cinci de ani.

Petrina bătu din picior.

– Repeți ce ți-am spus eu mai devreme. Ce bine ar fi fost dacă aș fi știut cine ești când îl așteptam pe Jeb.

– Gândește-te ce noroc pe capul tău! zise ironic contele. Prin jocul hazardului, am apărut tocmai eu, tutorele tău. Exact ca într-un basm. Cu bagheta mea magică, vei fi prezentată reginei, regentului dacă vrei, și astfel îți vei face intrarea în lumea bună.

– Vrei să spui că oamenii îmi vor acorda atenție pentru că sunt pupila ta?

– În plus, ești moștenitoarea unei mari averi.

– N-am de gând să mă căsătoresc cu nimeni, chiar dacă intenționezi să-mi găsești un soț pe potrivă.

– Dacă îți imaginezi că mă vor interesa aventurile tale, te înșeli amarnic. Îți găsec o însoțitoare, iar cum am o casă suficient de mare, vei locui la mine. Momentan, cel puțin. Dacă mă superi, închiriez o casă numai pentru tine.

– N-o să te mai văd? îl întrebă ea, curioasă.

– Nu foarte des, răspunse el. Am o viață bine organizată, o mulțime de lucruri de făcut, iar tinerele mă plictisesc de moarte.

– Dacă sunt aidoma colegelor mele de la școală, nu sunt deloc surprinsă, zise Petrina. Presupun că aceste tinere nesărate se transformă ca prin farmec în femei sofisticate, femei de lume cu care ai aventuri pasionale.

– Cine ți-a spus așa ceva? întrebă contele.

– Claire spune că toți gentlemenii în vogă au amante. Nu e la fel și cu regentul? Iar cele mai frumoase femei au amanți.

– Dacă n-o mai citezi pe neroada ta prietenă prost informată, ne vom înțelege mult mai bine, zise contele, pe un ton iritat.

– Dar e adevărat, nu-i așa?

– Ce să fie adevărat?

– Că ai făcut dragoste cu nu știu câte femei frumoase.

Era ceva de netăgăduit, dar remarca ei îl enervă și mai

mult pe conte.

– Încetează, te rog, să mai pomenești despre lucruri pe care nicio fată bine crescută nu le-ar da în vileag. Când te voi prezenta oamenilor din înalta societate, vei fi ostracizată de majoritatea gazdelor dacă vorbești despre amante și despre alte ființe vulgare.

– Să știi că ești nedrept, protestă Petrina. La urma urmei, mi-ai pus întrebări la care am încercat să-ți răspund cinstit. Nu te plânge acum că n-am mințit. De unde să știu că ești tutorele meu?

Contele reuși cu mare greutate să-și păstreze calmul.

– Nu cred că o fată cu atâtea atuuri nu dorește să stârnească vâlvă, să aibă succes în lumea bună. Or, succesul acesta depinde de tine, de felul cum știi să-ți ții gura.

– Am fost nevoită să mi-o țin la școală, dar am sperat că după aceea voi putea fi eu însămi. Nu văd ce ar fi rău în asta.

– Întreaga ta atitudine este nepotrivită, zise contele cu asprime. Tinerele bine crescute își fac intrarea în înalta societate și se căsătoresc, rămânând neștiutoare în privința acestui aspect al vieții.

– Te referi la femeile independente?

– Da.

– Păi... Claire știe totul despre ele.

– Claire are un frate cu o atitudine iresponsabilă față de

sora lui.

– Am senzația că am multe în comun cu Rupert.

– Poate. În caz acesta ar putea dori să te ia de soție, de vreme ce într-o bună zi va deveni marchizul de Morecombe. Îmi voi da consimțământul cu dragă inimă.

– Vorbești ca o văduvă care își lansează fiica pe piața căsătoriei.

Râse ironic și adăugă:

– Rupert vrea banii mei, iar tu crezi că eu vreau titlul lui. Ei bine, să lămurim lucrurile odată pentru totdeauna, dragul meu tutore. Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni până nu-mi schimb părerea despre bărbați.

– Despre care nu știi nimic, pentru că nu l-ai cunoscut decât pe vicar.

– Iarăși mă citezi. Prea bine... despre care nu știu nimic. Dar chiar și la Londra trebuie să se fi auzit de ceva numit iubire.

– Mă surprinde că ai auzit de ea. E pentru prima dată când ai pomenit de această emoție singulară.

– Mă tot gândesc la ea. M-am gândit mult, răspunse ea cu seriozitate.

– Mă bucur să aflu.

– Dar am senzația că este ceva ce nu voi trăi niciodată.

– De ce?

– Pentru că atunci când fetele de la școală vorbeau

despre iubire, erau ca niște aiurite. Vorbeau despre vreun bărbat cunoscut în vacanță de parcă ar fi fost nu știu ce Adonis. Se culcau cu numele acestuia scris pe o bucată de hârtie pe care o puneau sub pernă și sperau să-l viseze. Claire a fost și sărutată!

– Nici nu era greu de bănuit, zise cu sarcasm contele.

– Mi-a mărturisit că prima dată experiența a fost nespus de dezamăgitoare, departe de ce se așteptase. A doua oară a fost mai bine, dar nu foarte romantic.

– Și la ce se aștepta?

– Cam la ceea ce a simțit Dante pentru Beatrice, Romeo pentru Julieta. Am însă sentimentul că oamenii obișnuiți nu se comportă astfel.

Tăcere.

– Am hotărât ca nimeni să nu mă sărute până nu mi-o doresc, continuă Petrina. Aș vrea să încerce numai pentru a avea satisfacția de a refuza.

– Adevărul este că viziunea ta despre lume denotă o ignoranță desăvârșită. Tot ce știi e de la Claire, deci informație la mâna a doua. Sfatul meu e să ajungi singură la o părere, iar judecata să nu-ți fie influențată de idei preconcepute.

– Sigur... situația ar putea fi mai bună decât am anticipat.

– Sper.

– Voi avea o mulțime de rochii noi?

– Câte dorești, de vreme ce tu le plătești.

Petrina scoase un ușor oftat de satisfacție.

– Mă voi bucura când bărbații mă vor admira și vor râde, când voi rosti numai vorbe spirituale.

– Nimic din ce ai spus până acum nu m-a impresionat, comentă contele.

– Nu prea am avut ocazia, dar când voi avea ocazia, cred că replicile vor veni în mod firesc.

– Ceea ce consideri natural mă face să tremur.

– Iei lucrurile prea în serios. După cum ți-am spus deja, ai uitat să fii tânăr și nepăsător. Dacă tot voi fi nevoită să-mi fac intrarea în lumea bună, după cum sugerezi, sunt hotărâtă să fiu cea mai strălucitoare și mai bârfită debutantă din Londra.

– Asta mai lipsea! zise contele, cu un geamăt.

– Ai devenit din nou rigid și îngâmfat, îl luă Petrina peste picior.

Capitolul 2

Când ajunseră la Londra. Petrina nu pierdea nimic din ce vedea.

Fusese la Londra de câteva ori, dar casa tatălui său era în Worcestershire, iar ea uitase cât de aglomerate erau străzile și cât de colorat părea totul.

Când văzu Steverton House, rămase uimită. Nu-i trecuse niciodată prin minte că cineva ar putea locui într-o locuință atât de impozantă.

Intrarea era străjuită de opt coloane de piatră, între ele fiind plasate felinare. Poarta avea o boltă pe care fusese forjată stema familiei.

– Locuiești singur? îl întrebă Petrina.

Uimirea din vocea ei îl determină pe conte să-i

răspundă:

– Mă bucur că te-a impresionat ceva la mine. Ușile din lemn masiv vopsit în auriu și șemineele din marmură o impresionară și mai mult.

Mai târziu, va afla că sub același acoperiș erau adăpostite cele mai frumoase tablouri ale lui Rembrandt, fără a mai pune la socoteală picturile lui Velazquez și Rubens.

Deocamdată, Petrina se simți lipsită de importanță, ceea ce o determină să ridice capul cu îndrăzneală.

– Bine ai venit, stăpâne! zise majordomul, făcând o plecăciune.

– Trimite-l imediat pe Richardson la mine, îi porunci contele în timp ce își scotea pălăria și mănușile.

– Trebuie să vă informez că Înălțimea Sa ducesa de Kingston, a sosit chiar în această după-amiază, îl informă respectuos majordomul.

– La timp! exclamă contele. Bunica e aici, îi explică el Petrinei, o coincidență nespus de fericită.

– Înălțimea Sa se odihnește, preciză majordomul.

– Spune-i doamnei Meadows să aibă grijă de domnișoara Lyndon, îi porunci contele în timp ce urca treptele unei scări pe ai cărei pereți se aflau tablouri de artiști moderni, tablouri comandate de tatăl lui.

Bunica stătea într-un fotoliu, în salonul de lângă dormitorul ei.

De parcă l-ar fi așteptat, aceasta ridică privirea chiar în clipa când nepotul ei intră. Pe față îi apăru un zâmbet luminos.

Ducesa fusese o mare frumusețe.

Ducele de Kingston se îndrăgostise de ea la prima vedere și se căsătorise cu ea la miezul nopții, în capela din Mayfair, astfel încât să nu existe opoziție sau proteste din partea familiei sale, care sperase ca fiul lor să facă o căsătorie mult mai avantajoasă.

Căsătoria lor se dovedise plină de dragoste, iar ducesa devenise o personalitate cu drepturi depline.

Puțini oameni, de la regină până la cel mai neînsemnat angajat de pe moșia ducelui, n-o admirau. Îi numărai pe degetele de la o mână.

Părul îi era alb și chipul ridat, dar frumusețea ei dăinuia și-i făcea pe pictori să dorească în continuare s-o imortalizeze pe pânză.

– Mi s-a spus că ești plecat, Durwin! exclamă ea.

– M-am întors și mă bucur nespus să te găsesc aici, bunico.

Contele îi sărută ambele mâini și obrazul, după care o întrebă:

– Ce te aduce pe la mine? De parcă n-aș ști...

– Am venit la dentist, răspunse femeia, pe un ton ferm.

– Prostii, bunico! Știi la fel de bine ca și mine că e

începutul sezonului și că dorești să fii în mijlocul evenimentelor, în vârtejul social... De fapt, te aștept de peste două săptămâni.

– Sunt prea bătrână ca să mai am o viață socială, zise ducesa, dar zâmbetul îi contrazicea afirmațiile.

– În ce mă privește, ai venit la timp, zise el, prăbușindu-se într-un fotoliu.

Vorbea serios, iar bunica îl privi cu atenție.

– Doar nu vei spune că te-ai logodit și că urmează să te căsătorești, nu? Sper că nu e vorba de vreuna din văduvele acelea care nu mai știu ce să facă să te prindă în mreje.

– Nu, bunico. Nu sunt logodit, nici pe punctul de a mă căsători și sincer săfiu, n-am de gând să mă leg de mâini și de picioare căsătorindu-mă cu vreo văduvă sau cu altă femeie.

– Le-ai făcut pe multe să creadă că le vei deveni soț. Asta a ajuns la urechile mele.

– Ar fi greu să nu afli de escapadele mele, de vreme ce afli orice scandal care izbucnește la Londra. Despre altceva voiam să îți vorbesc.

– Despre ce?

– Am descoperit din întâmplare că am neglijat pe cineva care îmi fusese dat sub protecție; e vorba despre o fată, precizează el.

– O pupilă? Habar n-aveam că poți fi tutore. Îmi

amintesc că bietul meu soț...

– Sunt sigur că bunicul își cunoștea foarte bine responsabilitățile, o întrerupse contele. Din păcate, eu am uitat de ele până astăzi.

– Ce s-a întâmplat astăzi?

– Din întâmplare, mi-am cunoscut pupila și am adus-o cu mine la Londra.

– Aha! exclamă ducesa, ca și cum ar fi făcut o descoperire neobișnuită. Iar acum vrea să te aducă în fața altarului.

Contele râse.

– Dimpotrivă, bunico. E ferm hotărâtă să nu se căsătorească niciodată.

– Niciodată? Să existe oare vreo fată care să nu-și dorească un soț și, dacă se poate, pe tine?

– Trebuie s-o cunoști pe Petrina. Întâmplător, e moștenitoarea unei averi, astfel că nu există nicio grabă în privința căsătoriei.

– Vrei să spui că ai adus-o aici? întrebă ducesa.

– Ca să ai grijă de ea. Măcar în seara asta.

– Cred că ai înnebunit. O fată la Staverton House? Așa ceva nu s-a mai pomenit.

– De acord cu tine, dar părinții ei au murit. A fugit de la școală și nu prea are unde să se ducă.

– Cum arată? o întrebă văduva, bănuitoare. Dacă e vreo

țărăncuță fără pic de educație, nici prin cap nu-mi trece să mă ocup de ea.

– E drăguță. Tatăl ei, maiorul Maurice Lyndon, a făcut parte din regimentul meu.

– Lucky Lyndon?

– Ai auzit de el?

– Sigur că da. Fie că erai prea mic, fie nu te interesa, dar vărul tău, Gervaise Cunnigham, l-a provocat la duel.

– Și s-au duelat?

– Evident. Cu proverbialul său noroc, Lyndon l-a doborât pe bietul Gervaise, deși vina îi aparținea în exclusivitate primului, care fusese prins într-o postură compromițătoare cu soția lui, Caroline.

– Trebuie să recunosc că dacă știam povestea, am uitat-o cu desăvârșire. Dar cum știi atâtea despre tatăl fetei, ți se va părea interesantă. Te rog să nu-i povestești prea multe despre isprăvile tatălui ei. Are și așa o imaginație foarte bogată și vrea să încerce tot felul de lucruri ciudate.

– E prea tânără ca să fi avut timp să facă lucruri reprobabile. Ai zis că până acum a mers la școală.

– Vei avea o surpriză, îi răspunse enigmatic contele.

Se ridică pentru a se duce după Petrina.

Între timp, aceasta reușise să se schimbe.

– Bunica a acceptat să se ocupe de tine. Momentan, cel puțin, spuse el. Dacă te comporți cum se cuvine, nimeni nu

ți-ar putea face o intrare mai potrivită în lumea bună.

– Vrei de fapt să-mi spui că trebuie să am grijă ce spun.

– Și cum te comporți, adăugă contele.

– Am senzația că ai emoții din cauza mea, zise ea cu o sclipire jucăușă în priviri.

– E limpede că nu doresc să te dezonorezi sau să mă dezonorezi pe mine, cel care are nenorocul de a-ți fi tutore.

– Îndrăznesc să spun că îți va plăcea situația, odată ce vei ajunge să mă cunoști mai bine. În plus, ai o viață mult prea ușoară, ca de pe altă planetă. A venit timpul să te trezească cineva.

– Dar eu nu doresc să fiu trezit, dacă asta înseamnă să-mi petrec viața scoțându-te din tot felul de încurcături, ripostă sever contele. Te informez, Petrina, că am puterea și autoritatea de a te trimite la Harrogate, fie că îți place, fie că nu. În caz că nu te comporți cum se cuvine...

Petrina făcu o grimasă.

– Grăi paznicul cu brațe de oțel, completă ea. Dar nu îți face griji! Voi face tot ce îmi stă în putință să nu-ți stau în cale.

– Aș vrea să fiu sigur, zise contele, și-i auzi chicotele în timp ce deschidea ușa de la camera bunicii sale.

***

A doua zi dimineață, se trezi foarte devreme, se duse la fereastră și-l zări pe conte plecând la plimbare călare.

Aflase că acesta se trezea în fiecare dimineață devreme pentru a se plimba prin parc, înainte ca acesta să se aglomereze. Își dorise de nenumărate ori s-o invite și pe ea, fapt care nu se petrecuse.

Ajunsese chiar să se întrebe dacă nu cumva se plimba cu vreo doamnă fermecătoare. De când venise la Londra, adunase o mulțime de informații despre conte.

Mai întâi, prietena ei, Claire, fusese de-a dreptul copleșită când aflase cine îi era tutore.

– De ce nu mi-ai vorbit despre conte? o întrebase ea.

– Mi-era rușine cu un tutore care nu mă băga în seamă, îi răspunsese Petrina. În plus, îl uram, deoarece îl consideram bătrân și țâfnos.

– Iar acum ai aflat că niciunul dintre aceste lucruri nu e adevărat. O, Petrina, habar n-ai cât de mult te invidiez. Mi-am dorit dintotdeauna să-l cunosc pe conte, dar toată lumea știe că nu vorbește cu femei necăsătorite.

– Cu mine, da.

Petrina nu era pregătită să-i spună că de când se instalase la Staverton House nu avusese nicio discuție între patru ochi cu el. Nu-l văzuse decât la petreceri și la masă.

De la sosire, își umpluse zilele mergând la cumpărături.

Descoperise în ducesă nu numai o femeie căreia îi

plăcea să cutreiere magazinele de pe strada Bond, ci și una care știa ce trebuie să facă pentru a atrage atenția celor din lumea bună.

La început, se temuse că aceasta îi va sugera să-și cumpere aceleași rochii pe care le regăseai la toate debutantele.

Nu avusese însă nevoie de mult timp ca să-și dea seama că ducesa știa exact cum să se pună în valoare fără a depăși limitele bunului-gust.

Ducesa fusese aceea care-i spusese de la bun început că va face senzație la baluri. Înainte de a încerca, Petrina nu știuse că putea arăta ca o torță strălucitoare dacă își aranja părul așa cum se cuvine sau că, ajutată de cosmetice, tenul ar putea arăta alb ca marmura.

Îmbrăcată cu veșmintele cumpărate de verișoara Adelaide, nici prin gând nu-i trecea că avea un chip drăgălaș.

– Am fost foarte mândră de tine în această seară, zisese ducesa după ce Petrina repurtase un succes de netăgăduit la balul dat de ducesa de Bedford.

– Totul vi se datorează, îi răspunsese Petrina cu simplitate.

– Banii i-ai dat chiar tu și măcar ai ceva de spus prin tine însăți. Nu le suport pe tinerele care se smiorcăie întruna sau sunt prea sfioase ca să ridice ochii din pantofi.

Petrina râse.

– După tutorele meu, nu sunt prea sfioasă, ci prea îndrăzneață. Știu că e îngrozit de cuvintele pe care le spun.

Chiar dacă o însoțise de nenumărate ori la baluri, n-o invitase niciodată la dans, iar partenerele sale erau femei atrăgătoare și sofisticate, așa cum se așteptase.

Claire o lămurise în această privință.

Contele era îndrăgostit de peste un an de lady Isolda Herbert. În urma războiului, rămăsese văduvă și căpătase de atunci renumele unei mari frumuseți.

– Crezi că se va căsători cu ea?

Claire ridicase din umeri.

– Cine știe? Toată lumea a încercat să-l prindă, dar se spune că legăturile sale nu durează prea mult. După ce le cunoaște mai bine, se plictisește de toate femeile.

– Ai aflat de la fratele tău?

– O, Rupert mi-a povestit o mulțime de lucruri, cândva. Cred că Rupert a fost și el îndrăgostit de ea, dar nu și-o permite.

– Cine e acum amanta contelui?

– Numele ei e Yvonne Vouvray. E cântăreață la Vauxhall Gardens.

– Aș vrea s-o aud.

– Mă îndoiesc că ducesa îți va da voie să mergi la Vauxhall. E un loc considerat scandalos pentru o

debutantă. Cine știe? Poate eu și cu Rupert vom reuși să te ducem într-o seară fără să se observe.

– Chiar te rog, zise Petrina.

Era nespus de curioasă să vadă cum arată amanta contelui. Bănuia, că avea părul negru.

Preferința pentru ochi albaștri și păr blond pălise. Brunetele erau acum la mare căutare, mai ales dacă arătau ca lady Isolda.

– La ce te gândești? o întrebă Claire.

Rămăseseră singure, întrucât ducesa se retrăsese în camerele ei, iar cele două tinere își beau ceaiul.

– Mă gândeam la lady Isolda, ca să fiu sinceră.

– Ai întâlnit-o aseară.

– De unde știi?

– Te-am văzut la bal. I-ai vorbit?

– Mi-a întins două degete reci și și-a purtat nasul aristocratic pe sus.

– Atitudinea ei se datorează numai faptului că locuiești la Staverton House, zise Claire. Am întâlnit-o de vreo cinci-șase ori, dar nu m-a recunoscut niciodată.

Petrina râse.

– E îngâmfată ca tutorele meu. Poate de aceea o place.

Claire privise peste umăr, ca și cum s-ar fi temut să n-o asculte cineva, apoi spusese în șoaptă:

– Rupert spune că în cluburi are reputația unei

tigroaice.

– De ce?

– Pentru că e focoasă și pasională.

– Nu mi se pare așa.

– Face parte din firea ei să fie disprețuitoare... dar numai până în clipa când rămâne singură cu un bărbat care-i place.

– Iar bărbatul pe care-l place acum e... contele.

– Rupert spune că în clipa de față marea ei provocare este să-l determine pe conte s-o ia de soție. Toată lumea vorbește despre evenimentul care mai devreme sau mai târziu, se va produce.

– E cam deprimant să te gândești astfel la căsătorie... forțând mâna partenerului.

Claire râse.

– Ți-am spus doar că, dacă îți dorești un bărbat, trebuie să pui mâna pe el și să-l târăști în fața altarului.

Văzu expresia întipărită pe chipul Petrinei și râse din nou.

– Cu tine, lucrurile stau altfel. Ești moștenitoarea unei averi imense. Rupert spune că toți bărbații eligibili vorbesc despre atracțiile tale, ceea ce include contul în bancă.

– Mă gândeam eu, răspunse Petrina.

Capitolul 3

Petrina mergea prin casă după ducesă, care se deplasa cu greutate din cauza reumatismului care-i afecta unul dintre picioare.

Majordomul făcu o plecăciune în fața lor și în timp ce ducesa urca treptele, i se adresă Petrinei:

– Stăpânul dorește să vă vadă în birou, domnișoară.

Petrina fu cuprinsă de entuziasm. Era pentru prima dată în două săptămâni când contele manifesta dorința de a-i vorbi.

Se mărgini să-l urmeze pe majordom care era foarte lent în mișcări, deși ar fi vrut să alerge spre conte.

– Domnișoara Lyndon, stăpâne! anunță majordomul, după ce deschise ușa.

Contele stătea la o masă, în centrul camerei.

Se ridică în picioare când o zări pe Petrina îndreptându-se spre el.

Fata făcu o ușoară plecăciune, iar el o invită să se așeze.

– Ia loc, vreau să-ți vorbesc.

– Ce am mai făcut?

– Cred că vrei să spui: ce am mai făcut și tu ai aflat?

– Mă faci să mă simt ca și cum aș fi fost chemată de directoarea școlii, se lamentă Petrina. Țin să te informez, dacă nu ți s-a adus la cunoștință, că am fost un model de discreție. Bunica ta e foarte mulțumită de mine. Așa ar trebui să fii și tu.

– Atunci de ce ești pe picior de război? o întrebă contele amuzat.

– Ce faci în fiecare zi? nu se putu ea împiedica să-l întrebe. Știu că mergi uneori la plimbare, călare pe unul din cai. Alteori, ești văzut și seara la baluri. Se pare că ai multe de făcut.

– Ți-am spus deja că am o viață bine organizată și nu vreau să mi-o schimb.

– Eram și eu curioasă. Sunt sigură că femeile îți ocupă mai tot timpul.

– Ți-am spus să nu mai vorbești despre asta.

– Nu mă referem la nimic necuviincios. De fapt, mă referem la lady Isolda. Te căsătorești cu ea?

– Nu te-am chemat să discutăm despre viața mea privată, zise el, lovind cu pumnul în masă. Învață, odată pentru totdeauna, că nu așa vorbești tutorelui tău. Cu atât mai mult când ești debutantă.

Petrina scoase un oftat plin de dramatism.

– Te comporți exact la fel ca atunci când ne-am cunoscut. Speram că te vei bucura de felul exemplar în care ți-am îndeplinit instrucțiunile, dar credeam că măcar cu tine pot fi eu însămi. Văd că m-am înșelat.

Vorbea ca un om a cărui demnitate a fost rănită, iar contele nu se putu împiedica să zâmbească.

– Îmi doresc să fii cinstită cu mine, dar există anumite subiecte care trebuie să rămână sub pecetea tainei.

– Nu văd de ce, ripostă ea. La urma urmei, toată lumea din Londra întreabă dacă te vei căsători cu lady Isolda. M-aș considera trădată dacă aș afla vestea dintr-un ziar.

– Te asigur că nu trebuie să-ți faci griji în această privință. Nu intenționez să mă căsătoresc nici cu ea, nici cu altcineva.

Văzu o licărire de triumf în ochii ei și adăugă, cu părere de rău:

– Presupun că te crezi posesoarea unei informații extrem de prețioase, nu-i așa?

– Păi... trebuie să fii conștient de faptul că oamenii sunt curioși în privința ta. Ești mult mai interesant decât

regentul ăla gras și dezgustător.

– N-ar trebui să vorbești astfel despre viitorul tău monarh, o dojeni el.

Petrina râse.

– Te comporți iarăși ca un director de școală. Da, domnule! Nu, domnule! Voi fi cuminte. De ce ai trimis după mine?

Contele își reprimă cu mare greutate replica pe care dorea s-o rostească. După câteva clipe, zise:

– Trebuie să te informez că lordul Rowlock m-a abordat ca să-mi ceară mâna ta. I-am spus că nu numai că nu accept o asemenea căsătorie, dar nu va mai putea comunica cu tine. Nici tu cu el.

– Lordul Rowlock? Dar mi se pare un bărbat mai degrabă amuzant.

– E un vânător de averi de cea mai joasă speță. De ani buni încearcă să-și găsească o soție printre moștenitoarele bogate. Ar trebui să-și facă un control la cap pentru că a îndrăznit să facă o asemenea propunere.

– Nu doresc să mă căsătoresc cu el, dar mă amuză să aflu că toți acești tineri nătăfleți cărora le sunt prezentată se comportă ca niște mame care își mărită fata.

– Ai auzit ce ți-am spus, Petrina? Dacă Rowlock îți vorbește, ignoră-l. Dacă nu-ți dă pace, mă ocup eu de el.

– Ce vei face? întrebă ea.

– Nu trebuie să intrăm în detalii, dar te asigur că indiferent de metodă, aceasta va fi drastică.

– Îl vei provoca la duel? Ar fi palpitant. Mi-ar plăcea să văd pe cineva luptându-se pentru mine.

– Duelul este interzis și demodat.

– Nu-i adevărat, replică Petrina. Doi dintre prietenii lui Rupert s-au duelat chiar săptămâna trecută în Green Park. El a fost martor.

– Nu mă interesează comportamentul tinerilor de vârsta lui Coombe, care n-au altceva mai bun de făcut. Ce vreau să-ți spun, este că lordul Rowlock nu se va mai număra printre cunoștințele tale.

– Mă voi gândi la asta, zise ea, sfidător.

– Vei face așa cum îți spun, altminteri te trimit la Harrogate.

– Dacă vei proceda astfel, îmi voi striga suferința pe toate străzile Londrei și voi angaja un pamfletar care să te înfățișeze așa cum ești: un individ plin de cruzime față de biata pupilă lipsită de apărare.

– Nu ești nici "biată", nici lipsită de apărare și atâta vreme cât te afli sub acoperișul meu, vei face așa cum îți spun.

– Poate ar trebui să-mi iau o casă a mea, zise ea pe un ton dulceag.

– Încerci să mă provoci, zise el, de-abia reușind să se

controleze. Doamne Dumnezeule, cum de m-am trezit cu asemenea pacoste pe cap? Comportă-te cum se cuvine, altminteri îți va părea rău că te-ai născut.

Petrina râse.

– Te comporți ca un bau-bau. Bunica ta are negreșit dreptate când spune că ai fost răsfățat încă din fragedă pruncie. Presupun că iubitele tale au preluat la vârsta maturității rolul doicilor și al guvernantelor.

În timp ce vorbea, se îndreptă spre ușă. Când să calce pragul, contele tună:

– Vei face așa cum ți-am spus, altminteri consecințele vor fi cât se poate de neplăcute. Te avertizez.

– Te ador când te văd furios și dominator. Nu-i de mirare că frângi inimile femeilor cu atâta ușurință.

Părăsi încăperea trântind ușa, înainte ca tutorele ei să mai poată a rosti vreo vorbă. Acesta rămase cu ochii pironii asupra ușii. Apoi, brusc, fără voia lui, izbucni în râs.

Știa că Petrina repurtase un veritabil succes în lumea bună și deși credea în mod cinic că acest succes se datora în bună măsură poveștilor exagerate care circulau despre averea ei, era originală și, îmbrăcată de bunica lui, nespus de atrăgătoare.

Avea un chip adorabil dar malițios care-l scotea din sărite, mai ales când îl provoca. Totuși, era suficient de deștept încât să înțeleagă că o face spre beneficiul lui.

„E clar că are nevoie de un bărbat", își spuse el, întrebându-se în același timp ce fel de bărbat i-ar putea ține piept.

Pe de altă parte, bunica lui o plăcea nespus.

Petrina era nu doar respectuoasă, ci și foarte recunoscătoare femeii mai în vârstă. În plus, dădea dovadă de suficientă minte încât să i se confeseze cu privire la curtezanii ei, chiar să-i arate scrisorile de dragoste pe care le primea.

Nimic n-ar fi putut-o interesa sau amuza mai mult pe bătrâna ducesă.

Voia să fie la curent cu toate și de mult timp nu mai avusese ocazia să fie la curent cu comportamentul tinerei generații.

– Petrina mi-a spus că i-ai interzis să mai aibă vreo legătură cu lordul Rowlock, îi spuse ducesa în seara aceea, când se duse în salon.

– A avut neobrăzarea să mă întrebe dacă o poate curta, răspunse furios contele.

– E un vânător de avere, remarcă ducesa. Pe de altă parte, n-ai procedat înțelept interzicându-i Petrinei să-l vadă. Știi la fel de bine ca mine că fructul interzis e cel mai dulce.

– Vrei să spui că mă va sfida?

– N-aș fi deloc surprinsă. La urma urmei, Durwin,

pesemne ți-ai dat seama că nu e o fată obișnuită. Are o inteligență sclipitoare, care mi se pare nespus de atrăgătoare.

– Pe cât e de încăpățânată.

– Nu și dacă o iei cu binișorul. Ar fi trebuit să mă lași pe mine să-i spun că trebuie să fie atentă cu lordul Rowlock.

– Nu e vorba doar de precauție, răspunse furios contele. Individul este cu adevărat periculos. Dacă nu găsește o moștenitoare pe căile obișnuite, o va obține altfel. Sunt convins că o consideră pe Petrina așa de naivă și de simplă, încât nu își va da seama ce se ascunde în spatele acestei poleieli.

– E inteligent și al naibii de arătos, zise ducesa. Sunt calități care plac tinerelor. Fii cu băgare de seamă, Durwin, s-ar putea să i-o arunci în brațe.

– Mai degrabă va muri decât s-o ia de soție, replică el.

Era așa de supărat, încât părăsi camera fără să mai adauge o vorbă.

O expresie de surpriză se ivi pe chipul ducesei, dar imediat înlocuită de ceva mult mai profund. Ca și cum s-ar fi cufundat în gânduri. Schiță un zâmbet.

***

A doua zi dimineață, Petrina îi făcu o vizită lui Claire, acasă la aceasta.

Marchizul de Morecombe nu era un om bogat, chiar dacă avea o moșie întinsă în Buckinghamshire.

Față de reședința splendidă a contelui, Morecombe House părea sărăcăcioasă. Îngrijorată de starea prietenei sale, Petrina își privea consternată prietena.

Era limpede că aceasta plânsese. Era genul de frumusețe ștearsă, cu ochii ei de un albastru spălăcit și cu părul blond, dar când era fericită, era transfigurată de o lumină grație căreia mulți o considerau frumoasă. Numai că în clipa aceea, cu ochii înroșiți de plâns, părea ca o floare distrusă de o răpăială de vară.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– O, Petrina! Habar n-ai ce bucuroasă sunt că ai venit. Trebuie să mă ajuți... trebuie! Nu știu... ce să fac.

– Ce s-a întâmplat?

– Nici nu știu... cum să-ți explic.

– Nu fi prostuță! Știi că am să te ajut.

Claire hohoti.

– Speram să-ți spun într-o zi sau două că m-am logodit.

– Cu Frederick Broddington?

– Cum ți-ai dat seama?

– Pentru că de când te-ai întors la Londra numai despre el ai vorbit, sigur că mi-am dat seama. Îmi place foarte mult

de el. Sunt sigură că veți fi foarte fericiți împreună.

– Aș fi fost... foarte fericită, zise Claire, dar acum... nu mă mai pot căsători cu el... și... o, mi-aș dori să fi murit.

Izbucni în plâns și îngăimă ceva incoerent.

Petrina se duse repede lângă ea și o prinse de mâini.

– Totul e în regulă, zise ea. Știu că totul va fi bine. Spune-mi ce s-a întâmplat și de ce nu te poți căsători cu Frederick. Mi-ai mărturisit tu însăți că e îndrăgostit lulea de tine.

– Așa mi-a declarat.... iar ieri l-a văzut pe tata... care, desigur, și-a dat consimțământul.

Nici nu s-ar fi putut altfel, de vreme ce Frederick Broddington era fiul unuia dintre cei mai bogați oameni din Anglia.

Lordul Broddington poseda terenuri nu doar la Londra, ci și în Birmingham și Manchester. Provenea dintr-o familie nobilă, iar averea fusese strânsă de străbunicul său, care decisese să cumpere pământ la periferia orașelor în expansiune.

Dincolo de averea sa, Frederick era genul de bărbat care i se potrivea de minune lui Claire. Bun și plin de atenții.

Stătuse de vorbă cu el și-l găsise foarte inteligent, iar pentru că o iubea pe Claire, era convinsă că o va face foarte fericită.

– Ce s-a întâmplat? Te-ai certat cu el? Și dacă da, de ce?

– Nu m-am certat cu Frederick. Sir Mortimer Sneldon a stricat totul... O, Petrina! De ce mi-a fost dat să-l întâlnesc? Și... de ce am fost așa de proastă?

– Sir Mortimer Sneldon? repetă Petrina.

Încercă să-și amintească de el: un bărbat chipeș, tipul dandy... Îl văzuse la baluri, dar nu-l cunoscuse personal.

– Da... Mortimer Sneldon, zise Claire. Mi-a cerut să ți-l prezint, dar am refuzat... mi-era teamă că te-ar putea... răni... cum m-a rănit pe mine.

– Ce a făcut? întrebă Petrina.

Claire se șterse la ochi cu o batistă.

– Mă... șantajează.

– Te șantajează? Cum așa?

– Când am venit prima oară la Londra, m-a flatat... și pentru că e mai mare decât mine și foarte arătos, am crezut... că sunt îndrăgostită de el.

Petrina făcu ochii mari de uimire.

– Ce ai făcut? Cum poate să te șantajeze?

– I-am scris... scrisori... niște scrisori stupide. N-ai înțelege... dar era așa de fascinant, iar acum cred că voia la fel de mult ca și mine să-mi scrie.

– Și ce i-ai spus?

– Cât de mult îl iubesc... că n-aș putea iubi pe nimeni altcineva... că număr orele până când îl voi revedea. El mi-a tot spus cât de mult înseamnă aceste scrisori pentru

el, dar că nu-mi poate răspunde la fel, deoarece mama le-ar putea vedea.

– Câte scrisori i-ai scris?

– Habar n-am... vreo cinci-șase... poate mai multe... nu-mi amintesc.

– Și când ai ajuns la concluzia că nu te mai topești după el?

– El a fost cel care a renunțat la mine. S-a îndrăgostit de una dintre prietenele mele și m-a lăsat baltă... Un timp, am fost nefericită, dar mi-am dat seama apoi că sunt norocoasă că am scăpat de el.

– Cu siguranță. Dar cum te poate șantaja?

– A aflat că eu și cu Frederick suntem îndrăgostiți unul de celălalt și îmi cere să răscumpăr scrisorile pe care i le-am scris.

– Și dacă n-o faci?

– I le va duce lui Frederick și deși știu că acesta mai degrabă le va cumpăra decât să-i permită să le arate prin cluburi... m-a amenințat că așa va face... știu că nu mă va mai iubi din clipa când le va vedea conținutul.

Petrina se ridică și începu să se gândească.

– Cât cere?

Câteva clipe, Claire păru incapabilă să deschidă gura, apoi – cu glasul tremurând – zise:

– Cinci mii de lire sterline.

– Cinci mii? Dar e o sumă colosală.

– Sir Mortimer crede că pot obține o astfel de sumă cu ușurință, după ce mă căsătoresc. E gata să aștepte până atunci. Voi fi nevoită să-i dau o scrisoare în care să-i făgăduiesc că va primi banii în doi ani... altminteri, se va duce la Frederick.

– E cel mai diabolic lucru pe care l-am auzit! strigă Petrina, furioasă.

– Știu, sunt de acord cu tine, dar vina e numai și numai a mea. Ești singura persoană care mă poate ajuta, Petrina. Mă poți împrumuta cu bani?

– Sigur că da, draga mea. Aș vrea să am totuși un scurt răgaz, ca să mă gândesc. Nu văd de ce un asemenea bărbat ar scăpa nepedepsit.

– Nu e nimic de făcut. Și nici nu avem cui să ne adresăm. Te rog, nu spune nimănui!

– Îți făgăduiesc. La fel cum îți făgăduiesc că totul va fi bine. Frederick nu va afla niciodată, iar tu nu trebuie niciodată, dar niciodată să-i mărturisești cât de nesăbuită ai fost.

Claire oftă, ușurată.

– Draga mea Petrina, cum să-ți mulțumesc?

Petrina se ridicase și se îndrepta spre ușă.

– Poți să-mi mulțumești nemaifăcându-ți griji și uitând totul. Voi avea nevoie de câteva zile să fac rost de bani.

Înțelegi, nu?

– Îi vei spune... tutorelui tău?

– Nu, sigur că nu. Nu voi spune nimănui, dar am nevoie de timp ca să reflectez.

– La ce?

– La sir Mortimer Sneldon.

– Dar... de ce?

– Pentru că îmi displace profund să-l văd înflorind și prosperând pe socoteala altuia.

Claire nu înțelegea, dar ce mai conta?

Își șterse din nou ochii și veni la Petrina, s-o îmbrățișeze.

– Mulțumesc, mulțumesc, zise ea. Ești cel mai bun om de pe lumea asta. Nu îți voi mulțumi niciodată îndeajuns.

– Iar tu vei fi cel mai fericit om de pe planeta asta, zise Petrina.

– Credeam... că l-am pierdut pe Frederick. O, Petrina, habar n-ai ce minunat este să fii îndrăgostită... într-o bună zi vei simți la fel.

– Mă îndoiesc, dar mă bucur nespus că ești fericită, Claire.

Își sărută prietena și plecă, dar pe drumul de întoarcere nu se gândi decât la sir Mortimer Sneldon.

Capitolul 4

Contele își legă cravata cu mișcări abile. Gestul lui îi înfuria întotdeauna pe valeți, care se credeau indispensabili.

În acest timp, o voce din spatele lui zise:

– De ce trebuie să pleci? E devreme.

El nu se întoarse spre lady Isolda, care stătea întinsă pe canapea.

– Mă gândesc la reputația ta.

O notă de amuzament se putea simți în vocea lui, dar asprimea cu care-i răspunse lady Isolda arăta că aceasta nu era deloc amuzată.

Cât timp contele se aranjă, tăcerea fu deplină.

– Suntem bârfiți, Durwin, zise lady Isolda după câteva

clipe.

– Ești în centrul atenției încă de când ai apărut în societate. Mai degrabă despre tine e vorba, nu despre mine.

– Dar tu ești bârfit pentru altceva.

– Pentru ce?

– N-ai niciun motiv pentru care să nu mă iei de soție. Am fi un cuplu pe cinste.

– Mă flatezi, zise batjocoritor contele.

Lady Isolda se ridică în capul oaselor.

– Te iubesc, Durwin!

– Mă îndoiesc. Să fiu sincer, nu cred să fi iubit pe altcineva în afară de tine însăți.

– Nu-i adevărat. Nimeni, absolut nimeni nu m-a tulburat mai mult ca tine.

– E cu totul altceva. Și în orice caz, nu este ceva care să conducă neapărat la o căsătorie fericită.

– Nu știu la ce te referi, ripostă ea cu furie. Tot ce știu este că îmi distrugi reputația și că măcar atât poți face și tu pentru mine: să mă ceri în căsătorie.

– Măcar? repetă el, ridicând din sprâncene.

– Sărută-mă și arată-mi cât de mult însemn pentru tine. Și eu îți voi arăta cât de mult însemni pentru mine.

Contele clătină din cap.

– Plec, Isolda, iar tu trebuie să-ți faci somnul de

frumusețe.

– Când te voi revedea?

– La vreun bal, mâine-seară. Nu mai știu cine îl dă, însă ce mai contează? Toate sunt la fel.

– Știi prea bine că nu la baluri mă refer, ci la altceva. Vreau să fiu singură cu tine. Vreau să mă săruți, vreau să faci dragoste cu mine. Vreau să fiu lângă tine.

Era greu de înțeles de ce contele nu părea mișcat de pasiunea cu care rostise aceste vorbe, de felul în care își mișcase buzele, de scânteia din priviri.

El se întoarse să-și ia haina, ridicând în același timp din umeri. Era strălucitor și foarte elegant. Chiar dacă refuzul lui la avansurile pe care i le făcea o mânia, îi era cu neputință să nu admită că era cel mai chipeș și mai atrăgător bărbat pe care-l cunoștea.

Dar era și foarte ascuns.

De când îl cunoscuse, lady Isolda recursese la toate stratagemele din repertoriul ei pentru a-l prinde în mreje. Zadarnic însă. Nimic nu-l putea determina să rostească vorbele pe care aceasta spera să le audă.

În timp ce el își rotea ochii să se asigure că nu uitase nimic, lady Isolda avea senzația că-i scapă printre degete, că nu-l va mai revedea niciodată.

Un asemenea gând o puse în mișcare, astfel că sări din pat. Alergă la el și-și lipi buzele de ale lui.

– Te vreau! Te vreau! Spune-mi că vei rămâne cu mine. Mi-e insuportabil gândul că mă vei părăsi.

Îl prinse de umeri, însă el se eliberă și cu mișcări ferme, o sili să se așeze înapoi pe canapea.

– Ai grijă cum te comporți până când ne revedem, Isolda. Dacă, după cum afirmi, oamenii bârfesc pe seama noastră, faptul se datorează mai degrabă ție. Ai grijă, cuvintele acestea se vor întoarce împotriva ta.

Lady Isolda sări ca arsă.

– Te urăsc, Durwin, când mă tratezi ca pe un copil.

– N-ai nimic copilăresc, Isolda, zise zâmbitor contele. Dimpotrivă, ești foarte matură.

Rosti aceste vorbe în timp ce se îndrepta spre ușă, iar după ce o închise în urma lui, lady Isolda lovi furioasă cu pumnii canapea.

Când venea vorba de conte, situația era – invariabil – identică. Dacă în privința celorlalți bărbați, nu-și făcuse niciodată griji, îi avea la degetul mic, acesta se arătase a fi stăpânul de la bun început.

– Îl voi face să mă ia de soție, își făgădui ea, scrâșnind din dinți.

Ușor de zis, mult mai greu de pus în practică.

***

După ce ieși de la lady Isolda, contele hotărî să meargă pe jos. Era o mică distanță până la locuința lui.

Faptul că nu-i spusese vizitiului să-l aștepte era un lucru bun. Măcar nu-i știa mișcările.

Era o noapte plăcută, blândă, iar lui îi plăceau mirosurile de cal, fân, precum și zgomotele produse de animale în grajduri.

Tocmai trebuia să dea colțul, când un obiect larg căzu de la etajul al doilea. Spre marea lui uimire, văzu pe cineva coborând cu mișcări sprintene chiar de acolo. Se ținea de o țeavă de scurgere.

Operațiunea era periculoasă, iar contele îl privea cu interes pe hoț, pentru că de un hoț era vorba, cum coboară.

Contele așteptă ca acesta să pună piciorul pe pământ ca să-l prindă de gât și de mâini.

– Te-am prins! strigă el. Te asigur că vei petrece ani buni în închisoare, dacă nu cumva vei fi spânzurat pentru această infracțiune.

Vocea lui răsuna în tăcerea nopții.

Bărbatul pe care-l ținea strâns și care, abia cum își dădea seama, era mai degrabă un copil, scoase un strigăt de frică și începu să se lupte, încercând să se elibereze.

Se luptă din răsputeri, îl lovi peste picioare pe conte, dar toate eforturile sale fură zadarnice. După câteva clipe, contele spuse:

– Potolește-te, altminteri o încasezi.

În timp ce vorbea, băiatul se eliberă din strânsoare, iar gluga i se dădu la o parte, dezvelindu-i părul bălai.

Contele rămase cu gura căscată.

– Petrina!

– Foarte bine! Trebuie să admit că ești prea puternic pentru mine.

– Ce naiba cauți aici?

Era așa de uimit încât nu-și găsea cuvintele.

Petrina se aplecă și luă cutia pe care o aruncase.

– Ce bine că nu te-a lovit, se mărgini ea să spună.

De-abia stăpânindu-se, contele spuse:

– Vreau o explicație și sper să fie una a naibii de bună.

Petrina scoase un oftat.

– Presupun că va trebui să-ți ofer una, dar nu aici. Trebuie să plecăm.

În timp ce vorbea, își aruncă ochii spre fereastră, ca și cum s-ar fi temut să nu apară cineva. Totul era însă cufundat în tăcere.

– Unde ai fost? Cine locuiește aici?

De data asta, vorbi cu calm. Ea nu-i răspunse, ci se îndepărtă. Cum nu suporta tăcerea ei, contele îi luă cutia din mâini, după care scoase o exclamație.

– Știu a cui e casa aceasta. Îi aparține lui Mortimer Sneldon, spuse el.

– Mai încet! Ai putea atrage atenția.

– Aș putea atrage atenția? întrebă contele. Dar ce naiba faci?

– Vino! Să ne grăbim!

Îl urmă în grădină și așteptă ca el să descuie, deși avea și ea o cheie. Pe terasă, contele spuse:

– Nu am chef să fim auziți de servitori. Vorbim aici.

– Nimeni nu mă va vedea, îi răspunse Petrina. M-am strecurat jos după ce m-am asigurat că bunica ta a crezut că m-am dus la culcare și am ieșit pe fereastra de la bibliotecă.

– Bine, ne vom întoarce prin același loc.

După cum era de așteptat, fereastra de la bibliotecă era deschisă. Contele își turnă șampanie într-un pahar. Era epuizat și nu numai pentru că făcuse dragoste cu Isolda.

S-o descopere pe Petrina deghizată în bărbat și coborând de la fereastra casei lui sir Mortimer Sneldon îl făcu să înțeleagă că se confrunta cu o situație ieșită din comun.

Se întoarse și o văzu pe Petrina privindu-l.

Nu-și mai acoperise părul cu gluga, așa încât părul ei arăta și mai bine în lumina lumânărilor. Recunoscu imediat pantalonii și jacheta pe care le purtase la Eton. Petrina nu arăta deloc ca un băiat, ci părea și mai feminină. Era palidă la față, ceea ce arăta că era speriată.

– Spune-mi mai întâi, începu el pe un ton poruncitor, ce

făceai și de ce erai în casa lui Sneldon.

– Îmi pare rău dacă te-am înfuriat, îi răspunse Petrina, dar trebuie să recunoști că am fost ghinionistă să treci pe acolo tocmai când coboram.

– Și presupun că dacă n-aș fi trecut, nimeni n-ar fi aflat de escapada ta scandaloasă, zise contele ridicând vocea. Sau are cumva și Sneldon legătură cu asta?

Tonul cu care rosti aceste cuvinte era așa de furios, încât Petrina înălță capul.

– Sir Mortimer e implicat până peste cap în povestea asta, dar nu e ceva care să mă privească în mod direct.

– Ce se află în cutia aceasta?

– Chiar... trebuie să-ți spun?

– Trebuie să-mi spui totul. Și te asigur, că acest comportament este un afront adus ospitalității mele.

– Îmi pare rău că te-am înfuriat.

– Vrei să spui că îți pare rău că te-am prins. Sper să ai o explicație serioasă pentru un asemenea comportament, deși numai bunul Dumnezeu știe care ar putea fi aceea.

Cum ea se încăpățâna să păstreze tăcerea, contele izbucni:

– Haide! Povestește-mi totul. Vreau să aud ce parascovenie ai mai pus la cale.

– Nu e secretul meu și... am promis că nu-ți voi spune.

– Ba îmi vei spune, chiar dacă va trebui să te bat. Ai avut

mare noroc că luându-te drept un simplu băiat, nu te-am snopit în bătaie.

– Nu e frumos să lovești pe cineva mai slab decât tine, ripostă ea.

– Hoții primesc ceea ce merită. Acum, ori îmi spui ce ai făcut, ori te scutur zdravăn.

Făcu un pas spre ea, ca și cum ar fi vrut să-și pună amenințarea în practică, așa încât Petrina se grăbi să-i răspundă:

– Îți voi spune, dar mai întâi aș vrea să beau ceva. Mi-e sete.

Contele umplu paharul pe jumătate și i-l întinse. După ce sorbi de câteva ori, Petrina zise:

– Îți spun secretul pentru că n-am încotro, dar te rog să-mi făgăduiești că nimeni altcineva nu va mai afla.

– Nu îți fac nicio promisiune și nu sunt dispus să cad la învoială.

– Nu e ceva care să mă privească, dar dacă va fi dezvăluit ceva din ceea ce îți spun, prejudiciul va fi imens. Ar putea fi distrusă viața a doi oameni.

Nota de sinceritate din vocea ei îl determină pe conte să spună:

– Nu cred că am făcut ceva care să te determine să n-ai încredere în mine.

– Nu... sigur că nu. Cred că în această cutie sunt...

scrisori de dragoste, zise ea încet.

– Ale tale?

Petrina clătină din cap.

– După cum ți-am spus, n-am fost niciodată îndrăgostită, dar... o prietenă a crezut că... e îndrăgostită de sir Mortimer scurtă vreme. I-a scris niște scrisori prostești, iar acum el... o șantajează.

– O șantajează?

– I-a spus că dacă nu-i promite să-i dea cinci mii de lire sterline în doi ani, îi va da scrisorile logodnicului ei, ceea ce ar putea împiedica uniunea, sau soțului ei, după ce se vor căsători.

– Întotdeauna l-am considerat pe Sneldon un neserios, dar nu credeam că e așa de ticălos. Dar care e rolul tău în povestea asta? De ce te-ai amestecat?

– M-am amestecat întrucât, deși eram pregătită să plătesc cele cinci mii de lire sterline, nu mi s-a părut normal să-i ia și să plece.

Petrina crezu că o să țipe din nou la ea, însă el se mărgini să strângă din buze. Își duse mâna la frunte și se așeză într-un fotoliu.

– Numai tu, Petrina, te puteai gândi la o asemenea soluție.

– Nimeni n-ar fi știut că am fost acolo, dacă n-ai fi trecut chiar atunci prin fața casei sale.

– Iar dacă ar fi trecut altcineva, mâine dimineață te-ai fi trezit în fața magistraților, dacă nu chiar într-o situație mult mai neplăcută la care nici nu vreau să mă gândesc.

– Putem deschide cutia? Vreau să mă asigur că scrisorile respective sunt înăuntru.

– Ce te face să crezi că sunt înăuntru?

Petrina se apropie de el și zise.

– Am acționat cu viclenie, spuse ea pe un ton pe care-l cunoștea foarte bine.

– Povestește-mi!

– Când Claire... prietena mea...

– Mi-am dat deja seama că o ajuți pe Claire Catterick, interveni contele. Tocmai am auzit că s-a logodit cu Frederick Broddington.

– Prea bine. Când Claire mi-a spus că sir Mortimer a amenințat-o, m-am decis să le recuperez fără să plătesc pentru ele.

– Nu prea ai fi avut cum să scoți o sumă așa de mare de la bancă fără știrea mea. Dar să trecem peste asta. Continuă, te rog!

– Aseară, când l-am văzut pe sir Mortimer la un bal, am rugat pe cineva să mă prezinte lui. M-a invitat la dans, iar în timp ce eu mă prefăceam că sunt cu mintea în altă parte, m-a întrebat la ce mă gândesc. Am râs și i-am zis: probabil veți râde de mine, dar mă gândeam ce amuzant ar fi dacă aș

ține un jurnal cu tot ce fac și cu oamenii pe care-i întâlnesc.

– Jurnalul unei debutante, a murmurat el. Excelentă idee!

– Ar fi foarte indiscret, dar n-ar fi niciodată publicat. Sau numai la bătrânețe.

– Așa ar trebui să procedezi, a zis sir Mortimer. Să pui tot ce crezi în el, neomițând nici micile picanterii care fac sarea și piperul vieții. Mai ales cele referitoare la oamenii faimoși.

– Am senzația că se gândea că am descoperit cine știe ce secret în această casă, continuă ea. Ceva folositor lui.

Cum contele tăcea, Petrina continuă:

– Crezi că aș putea-o face? l-am întrebat, cu ochii măriți de uimire.

– Sunt sigur, domnișoară Lyndon, că ar fi un document fascinant, mi-a răspuns el. Scrie tot ce-ți trece prin cap și arată-mi săptămâna viitoare.

– Nu cred că aș putea arăta cuiva, ar fi ceva, în genul celor ce se scriu în ziare despre prințul moștenitor.

– Nu ți-aș face niciun rău, domnișoară Lyndon, mi-a răspuns el mieros.

– Am rămas tăcută câteva clipe, iar el m-a întrebat: ce te neliniștește?

– Mă întrebam unde să-mi țin jurnalul. Știți mai bine decât mine că pe birou sau în vreun sertar al acestuia este

expus indiscreției servitorilor.

– Ai nevoie de un seif, mi-a spus el. Îți poți cumpăra unul de pe strada Bond, unul care să aibă o cheie fără dublură.

– Excelentă idee! am exclamat. Prin urmare, tot ce trebuie să fac e să am grijă unde țin cheia. Astfel, nimeni nu va putea citi ce scriu. Ești așa de binevoitor! Încep chiar de mâine.

– Poți să-ți cumperi atât jurnalul, cât și seiful de la Smythsons.

– Este primul lucru pe care-l voi face mâine dimineață.

Petrina se uită la conte.

– Nu-i așa că am fost inteligentă?

– Dar cum ți-ai dat seama unde le ține?

– Am bănuit că le ține în dormitor. Dacă a considerat că scrisorile de la Claire valorează cinci mii de lire sterline, n-ar risca lăsând cutia în salon. Eram sigură că ascunde seiful fie în dulap, fie pe el.

Zâmbi și adăugă:

– Tata mi-a spus cândva că atunci când cei care pariau câștigau, își ascundeau banii fie în dulap, fie pe el.

– Și erau acolo?

– A fost primul loc în care m-am uitat.

– Cum ai intrat?

– Mi-am dat seama că sir Mortimer nu are prea mulți

servitori, pentru că dacă ar fi fost bogat, n-ar fi șantajat-o pe Claire. M-am dus la subsol să verific dacă toate ferestrele sunt închise. Tata mi-a mai spus că de obicei, servitorii, pentru că le e cald, lasă ușile de la subsol deschise.

– Te-ar fi putut prinde cu ușurință.

– N-a fost prea periculos. Erau două ferestre. Într-o cameră sforăia un servitor, iar cealaltă avea fereastra pe jumătate deschisă. M-am strecurat înăuntru, am trecut printr-un pasaj și am găsit drumul spre scări. Casa e mică.

– Fiecare cuvânt pe care-l rostești mă cutremură. Dacă ai fi fost prinsă?

– Ar fi trebuit să mă scoți din închisoare pe cauțiune. Și presupun că l-ai fi putut mitui pe sir Mortimer să nu depună plângere împotriva mea.

Văzându-l furios, se grăbi să adauge:

– Eram sigură că sir Mortimer nu e acasă, întrucât nu pleacă de la bal decât la sfârșit și oricum, înainte de a intra pe fereastra de la subsol, m-am asigurat că toate încăperile sunt cufundate în întuneric.

Privi cutia și exclamă, triumfătoare:

– Am găsit ceea ce căutam. O deschidem?

Dar cutia era masivă și nu se deschidea ușor.

– Trebuie să căutăm ceva mai puternic.

– În niciun caz nu vei ieși astfel din odaie.

– Prea bine. Ce-ar fi să folosim vătraiul?

Nu reușiră să deschidă cutia decât cu prețul câtorva degete lovite. Când cutia se deschise, Petrina scoase o exclamație.

Cutia era plină cu scrisori, facturi, note de plată.

Contele se așeză pe fotoliu.

– Ai dat lovitura, nu glumă! spuse el.

– Atâtea scrisori! Mă întreb care sunt ale lui Claire.

După ce scotoci puțin, exclamă, triumfătoare:

– Iată-le! I-aș recunoaște scrisul oriunde.

Erau cinci-șase, câteva lungi.

– E ceea ce căutam. Ce să fac cu celelalte?

– Cred că restul ar trebui să le lași în seama mea, zise contele.

– Ce vei face cu ele?

– Le voi restitui titularilor, dar în mod anonim. Așa, vor scăpa și oamenii aceștia din ghearele lui Sneldon. Nu vor afla niciodată ce rol ai jucat, dar vor fi veșnic recunoscători binefăcătorului necunoscut.

– Vrei să spui că sir Mortimer îi șantaja pe acești oameni? întrebă Petrina.

– Nu vreau să fac speculații cu privire la comportamentul lui, dar te asigur că pe viitor un mare număr de femei nu-l vor mai include pe lista lor de invitați.

– Vei putea s-o faci?

– Pot și intenționez s-o fac.

– Mă bucur. Comportamentul lui este infam, iar biata Claire era nespus de nefericită.

– Atunci, ar face bine să-și arate recunoștința nespunând nimănui, cu atât mai puțin lui Frederick Broddington, ce s-a petrecut.

– Nu-i chiar așa de proastă s-o facă.

– Femeilor le place să-și mărturisească păcatele, zise contele cu cinism.

– Nu și Claire. Vrea ca Frederick s-o iubească, dar și s-o admire. O pun să jure că va păstra tăcerea.

– Iată un lucru înțelept. În schimb, îmbrăcămintea ta nu este o dovadă de înțelepciune. Du-te la culcare, să nu mă enervez așa cum ar trebui.

Petrina schiță un zâmbet.

– Nu ești supărat. Ceea ce te-ar fi scos din minți, ar fi fost să plătești această sumă de bani.

– Fie că m-a înfuriat, fie că nu, pe viitor – când mai apar astfel de probleme – spune-mi! Îmi făgăduiești?

– Nu sunt... sigură.

– Nu te mai eschiva. Doar pentru că scapi ieftin în această seară nu înseamnă că îți voi mai da voie să-ți asumi astfel de lucruri pe viitor.

Credea că fata va avea obiecții, dar ea zise pe neașteptate:

– Ai fost foarte drăguț și foarte săritor... mult mai bun

decât mă așteptam. Prin urmare, dacă te mulțumește, îți făgăduiesc.

– Fără rezerve? întrebă el, bănuitor.

– Fără rezerve.

Totuși, zâmbetul de pe chipul ei spunea altceva.

– La urma urmei, adăugă ea, nu cred să existe așa de mulți sir Mortimer în lumea bună.

– Îmi vei spune despre orice gen de problemă, înainte de a te implica. Vreau să fie foarte clar încă un lucru: nu-ți permit să te îmbraci în hainele mele.

Petrina se uită la pantaloni, de parcă ar fi uitat că este îmbrăcată cu ei.

– Îi recunoști?

– Nu cred ca altcineva de aici să aibă o uniformă de la Eton.

– Sunt foarte confortabili, zise Petrina, zâmbind. Habar n-ai cât de constrângătoare sunt fustele.

– Nu e o scuză ca să mergi îmbrăcată la plimbare astfel. Nu pot decât să sper că bunica nu te va vedea.

– Aș vrea să-i spun întreaga poveste, zise Petrina cu regret. I-ar plăcea la nebunie.

Contele admise în sinea lui adevărul acestor vorbe, dar trebuia să-și păstreze aerul autoritar.

– Du-te la culcare și nu uita ce ai promis. Altminteri, te trimit înapoi la Harrogate, poate chiar într-un loc și mai

rău.

Petrina se ridică. Ținea în mâini scrisorile lui Claire.

– Noapte bună. Ai fost foarte bun și te-ai comportat frumos în această situație. Îți sunt recunoscătoare, chiar dacă m-ai rănit la gât, iar încheietura mâinii s-a învinețit.

– Chiar te-ai rănit?

– Da! Drept act reparator, ar trebui să mă inviți la plimbare, dimineața.

– Mă șantajezi!

– Mă iei sau nu?

– Bine, dar să știi că nu va deveni o obișnuință. Nu-mi plac femeile care flecăresc dis-de-dimineață.

– Voi fi mută ca o lebădă.

– Da... sigur! Du-te la culcare și lasă-mă pe mine să mă ocup de această poveste.

Petrina se uită la teancurile de scrisori din cutie.

– Măcar vei afla dacă ai descoperit scrisori mai pasionale și mai interesante decât acelea primite de sir Mortimer.

Contele o privi aproape furios, dar înțelese că încearcă din nou să-l provoace.

– La culcare! tună el.

O auzi chicotind în timp ce se îndrepta spre ușă.

Capitolul 5

Ajunsă în camera ei, Petrina puse scrisorile într-un loc singur, se schimbă și așeză hainele contelui în șifonier.

Se gândi încă o dată la cele petrecute și conchise că, la urma urmei, era mai bine că o prinsese.

Barem se va ocupa de celelalte scrisori, cu care ea nu știa ce să facă. Dar când o înșfăcase de gât, trăise momente de groază. Nu numai că ar fi putut să fie prinsă și dusă în fața justiției, dar și alte pericole ar fi păscut-o. Auzise că existau indivizi care le urmăreau pe femei într-un mod de-a dreptul înspăimântător. Frânturile de conversație auzite sau știrile din ziare o ajutaseră să învețe multe de când venise la Londra. Peste tot în țară exista o nemulțumire mocnită din cauza restricțiilor impuse de

guvern, a sărăciei generalizate și mai ales, a nedreptăților judiciare. În ziare existau ample relatări despre situația politică, aspecte despre care nimeni nu adusese vorba la școala pe care o urmase Petrina.

Petițiile pentru reformă cu care era bombardat regentul rămăseseră fără răspuns.

La Birmingham, citise ea în ziare, peste 25 000 de oameni strânși în oraș aleseseră un baron radical care să-i reprezinte în parlament. Asta în condițiile în care până atunci orașul nu avusese un reprezentant în parlament.

După patru ani de aprige dispute, parlamentul adoptase în sfârșit un act normativ prin care munca minorilor de pe plantațiile de bumbac era limitată la douăsprezece ore.

Trăia cu senzația că dacă i-ar ajunge la urechi interesul ei pentru o asemenea problemă, contele nu i-ar mai permite accesul la astfel de informații.

Prin urmare, nu se arătă dornică de noi abonamente la ziare sau la reviste, ci se mulțumea să le citească a doua zi după apariție pe cele care le primea contele.

„Political Register", editat de William Cobbett, care vindea 15 000 de exemplare pe săptămână, denunțând în termeni radicali guvernul pentru dezinteresul față de suferințele celor sărmani. Tot de acolo aflase că poliția era lipsită de eficiență și în bună măsură coruptă, și că nu se făcea nimic în privința acelor stabilimente unde niște bieți

copii erau antrenați de mici pentru a deveni delincvenți, fiind trimiși la furat, prădat, vandalizat.

Băieții care erau prinși erau duși la închisoare, deposedați de bunuri și trimiși pe stradă fără o para chioară. Ceea ce însemna că erau nevoiți să se întoarcă în stabilimentele respective, unde li se oferea ceva de mâncare și un acoperiș deasupra capului. Firește, dacă acceptau să-și reia activitățile infracționale.

Alte reportaje erau consacrate coșarilor care trebuie să curețe coșurile caselor. În marea lor majoritate, erau băieței de zece ani, dar puteau fi și mai mici, de opt ani chiar.

„Political Register" nu era singura ei sursă de informare. Mai existau și caricaturile care se vindeau ca pâinea caldă. Toată lumea râdea și discuta despre ele.

Caricatura care-l prezenta pe prințul moștenitor gras ca un porc și pe lady Hertford acoperită cu bijuteriile familiei regale sau călărindu-l pe prințul moștenitor ca și cum ar fi fost o bicicletă stârnea râsetele oamrnilor.

Se întrebă de ce contele era așa de sever și de restrictiv în privința ei, în timp ce era prieten cu prințul moștenitor și cu persoanele din anturajul acestuia, care se comportau reprobabil.

Pe de altă parte, dacă dădea crezare ziarelor, majoritatea oamenilor erau săraci și sufereau de condiții de trai

intolerabile.

„Nu pricep o iotă", își spunea ea.

Cu toate acestea, continua să citească, fiind adeseori ispitită să-i pună întrebări contelui despre chestiunile care o intrigau.

Dacă ar fi făcut-o, acesta i-ar fi spus că e prea curioasă și că acele chestiuni n-o priveau.

„Dar ar trebui să intereseze pe toată lumea!" cugetă ea în timp ce străbătea strada Picadilly în trăsură, împreună cu ducesa.

Vedea sărăcie peste tot. Copii zdrențăroși care-i pândeau pe trecători cu gândul de a le fura ceva sau de a-i impresiona, încât aceștia să le arunce un bănuț.

O lume radical divizată: un lux bătător la ochi de o parte, o sărăcie lucie de cealaltă parte.

„Ei, am făcut-o! I-am promis contelui că nu voi mai face nimic fără a-l anunța", își spuse ea în timp ce stătea în pat, pe întuneric.

În clipa aceea, contele sorta scrisorile furate de Petrina de la sir Mortimer.

Procedând în acest fel, îndrepta răul. Pe de altă parte, existau o mulțime de alte nedreptăți care necesitau o rezolvare cât mai rapidă.

Oftă ușor și-și dădu seama că nu se poate baza decât pe ea însăși în această privință.

Contele n-ar înțelege. N-o considera decât o fată fără minte, o copilă care se joacă inconștient cu focul.

Se simțea ca un copil, dorindu-și să fie ajutată de el. Era așa de puternic, încât putea realiza mult mai multe decât ea.

Își spuse apoi că pe el nu-l interesau problemele ei, ci lady Isolda Herbert.

Era frumoasă, nespus de frumoasă. Nu încăpea îndoială în această privință.

Cu o strângere de inimă pe care n-o putea înțelege, Petrina realiză că în comparație cu lady Isolda, trebuie să pară neînsemnată.

„Dacă o ia de soție, așa cum se așteaptă toată lumea, ce se va alege de mine?" se întrebă ea.

Iată o întrebare care transforma viitorul în ceva de care să se teamă. Crezuse că va urî Staverton House, dar se îndrăgostise de el.

Nu numai casa și împrejurimile erau o minunăție. Adevărul este că se simțea irepresibil atrasă de conte. Chiar dacă îl vedea rar, îi simțea prezența și în absență.

Când li se alătura, în salon sau la masă, o ciudată senzație de tulburare punea stăpânire pe ea. Simțea dorința de a-l sfida, de a-l provoca, de a-l tachina.

Iată ceva ce nu mai resimțise față de alți bărbați.

„Te rog, Doamne, fă să nu se căsătorească... prea

repede", se trezi ea rugându-se.

Era cea mai egoistă rugăciune pe care o făcuse vreodată.

***

Contele ridică ochii din ziar și se uită la secretarul său, care apăru în pragul ușii bibliotecii.

– Ce s-a întâmplat, Richardson?

– Aș dori să vă vorbesc câteva clipe.

– Sigur că da, spuse contele, punând ziarul pe masă.

Observă că Richardson pare îngrijorat.

Era un bărbat între două vârste care-l slujise și pe tatăl său și care cunoștea moșiile familiei Staverton mai bine decât proprietarii lor.

Se comporta cu tact față de servitori sau de ceilalți angajați, dar în același timp era ferm, astfel că spre deosebire de alte reședințe aristocratice, maeștrii bucătari nu furau din mâncare, iar majordomii vinul.

– Ce te preocupă, Richardson? îl întrebă contele, binevoitor.

După câteva clipe de tăcere, domnul Richardson spuse:

– Cred că trebuie să știți că domnișoara Lyndon scoate sume foarte mari de bani din propriul cont.

– Presupun că sunt pentru rochiile și blănurile considerate necesare pentru sezonul londonez al unei debutante.

– Nu, stăpâne. Eu plătesc notele de plată care vin de la croitori, iar acestea nu sunt foarte mari.

Contele se schimbă la față.

– Vrei să spui că vrea bani gheață?

– Da. Îmi spune ce dorește, semnează cecurile, iar eu trebuie să vin a doua zi cu banii.

Contele păru și mai uimit când îi întinse o bucată de hârtie.

– Iată ceea ce a cerut domnișoara Lyndon numai în ultima săptămână.

Contele luă hârtia, își aruncă ochii peste ea și întrebă:

– Domnișoara Lyndon e acasă?

– Cred că tocmai s-a întors din plimbarea călare.

– Trimite un valet după ea. Spune-i că vreau să-i vorbesc neîntârziat.

– Prea bine, stăpâne.

După câteva clipe de tăcere, domnul Richardson adăugă:

– Sper că am făcut bine spunându-vă ce se petrece. Dacă o ține tot așa, pierde o parte importantă din averea pe care o are.

Contele îl liniști imediat.

– Ai procedat cum nu se poate mai bine, Richardson. După cum știi, sunt tutorele domnișoarei Lyndon și trebuie să țin contul veniturilor sale până când averea îi va aparține.

– Mulțumesc, stăpâne.

Cu o plecăciune, domnul Richardson ieși, iar contele se ridică încruntat și se duse la fereastră.

„Ce-o mai fi punând acum la cale?" se întrebă el.

Își aruncă ochii asupra sumelor scoase de la bancă și strânse din buze.

Îi făgăduise că după incidentul de la casa lui sir Mortimer, își va schimba comportamentul.

Crezuse că îi câștigase încrederea.

Dar se pare că era o reșeală să considere că există vreo femeie înțeleaptă și onestă. Cu prima ocazie care li se oferea, te înșelau.

Pe birou, zăceau două scrisori de la lady Isolda pe care nici măcar nu se obosise să le deschidă.

N-o mai văzuse de câteva zile, astfel încât aceasta îl bombarda cu scrisori, bilețele și tot felul de răvașe. Știa că va trebui să-i spună în față că relația lor se sfârșise.

Așa cum era previzibil în cazul său, mai devreme sau mai târziu se plictisea de orice femeie, oricât de frumoasă ar fi fost aceasta.

Discuțiile cu Isolda îl plictiseau de moarte, iar veșnicele

ei lamentații că n-o ia de soție îl făceau să caște.

Nu era nicidecum genul de femeie cu care să dorească a-și petrece viața.

Drept e că nu prea știa cum ar trebui să arate femeia care să-i aducă moștenitori pe lume.

Era însă ferm convins că nu arăta ca lady Isolda.

Avusese prea multe legături amoroase, încât să-și dea seama că atunci când se plictisește povestea se va sfârși cu o scenă urâtă.

Cu atât mai mult trebuia să fie atent cu Isolda, care l-ar putea compromite în ochii lumii bune.

– La naiba! Ce m-a găsit să am o legătură cu ea?

Adevărul este că se ținuse scai de el, îl urmărise și făcuse totul pentru a-l prinde în mreje.

Totuși, acum nu Isolda era preocuparea lui majoră, ci Petrina.

Când o văzu intrând, privirea i se întunecă.

– Iartă-mă că am întârziat atâta, zise ea cu ochi strălucitori, dar am primit mesajul când eram în baie și m-am gândit că vrei să mă vezi îmbrăcată în ceva mai acătării decât înfășurată într-un prosop.

Văzându-i expresia întipărită pe chip rămase pironită locului.

– Ce s-a întâmplat?

– Credeam că pot avea încredere în tine și că îți vei

respecta cuvântul, zise el batjocoritor, dar văd că m-am înșelat.

– Să-mi respect cuvântul? Dacă te referi la promisiunea pe care ți-am făcut-o, ei bine... l-am respectat. Te asigur că n-am făcut nimic reprobabil.

– Minți! izbucni el. Te asigur că nu există ceva care să-mi displacă mai mult decât minciuna.

– Dar... nu te mint.

– Ba da!

– Ce am făcut? Jur că habar n-am despre ce vorbești.

– Ești șantajată.

Văzu că ea îl privește uimită și că face ochii mari.

– Îți jur pe ce am mai sfânt că nu sunt șantajată. Și oricum, nu prea aș avea de ce să fiu șantajată.

– Explică-mi atunci ce este cu aceste cifre, zise el întinzându-i bucata de hârtie primită de la secretarul său.

Obrajii Petrinei se îmbujoră.

Contele scoase o exclamație care-i exprima furia și se duse la șemineu, sprijinindu-se de el.

– Măcar acum o să aflu adevărul.

Petrina oftă.

– M-am gândit să-ți spun, dar am crezut că... nu vei înțelege.

– Cine e bărbatul și cu ce te are la mână?

– Nu există niciun bărbat.

– Vrei să te cred?

– Dar e adevărat.

– În acest caz, unde merg banii ăștia?

După o scurtă pauză, Petrina zise:

– Sunt... banii mei.

– De care răspund eu, până când vei împlini douăzeci și unu de ani.

– Poate ar fi trebuit... să te rog, dar am simțit că... mă vei împiedica... să fac ceea ce doresc.

– Cred și eu.

– Înțelegi acum de ce n-am putut să-ți spun.

– O vei face acum, îi porunci el.

După câteva clipe de ezitare, Petrina spuse:

– Voiam să te întreb cum le pot ajuta pe aceste fete necăjite, dar am avut senzația că... mă vei dezaproba și... mă vei opri. Așa că m-am gândit să le dau bani fără... ca tu să știi.

– Ce fete? o întrebă contele.

– Femeile... de pe trotuar.

Contele o privi uimit, și zise pe un ton mai calm:

– Ce-ar fi să începi cu începutul? Mi-e greu să înțeleg ce încerci să-mi spui.

Îi făcu semn să se așeze pe unul din fotolii.

– Totul a început într-o dimineață când bunica ta nu se simțea bine, așa că am fost la magazin cu Hannah,

camerista mea. Când am ieșit, am dat peste o fată care ținea în brațe un bebeluș. Era micuț și părea foarte bolnav. Fata m-a rugat s-o ajut. I-am dat un bănuț și cum era așa de tânără, am întrebat-o dacă bebelușul era al ei. Mi-a răspuns că nu avea decât paisprezece ani când a venit la Londra să caute ceva de lucru. Cumva, nu știa cum s-a întâmplat, a fost luată de la stația de trăsuri de un bărbat care i-a spus... că o va ajuta.

Vorbea cu vocea tot mai pierită.

– I-a dat să bea niște gin. Nu era sigură... ce s-a întâmplat după aceea, dar pe bărbat nu l-a mai revăzut.

– Așa li se întâmplă fetelor care vin singure la Londra, spuse contele pe un ton sec.

– Ethel... așa o chema pe fată... a reușit să obțină ceva de lucru, dar când au descoperit că e însărcinată, au concediat-o. Mi-a spus că... singurul lucru... pe care-l putea face, era să... devină prostituată.

După o tăcere stânjenitoare, Petrina continuă:

– După ce a născut, a fost nevoită să cerșească pentru a supraviețui.

– Și ți-a spus toate astea pe stradă?

– Nu eram pe strada Bond, ci pe strada Maddox, care nu este atât de aglomerată, îi explică Petrina. Mi-era tare milă de ea. I-am dat toți banii pe care-i aveam la mine și m-am întors a doua zi să-i mai dau, însă n-am mai găsit-o. N-am

închis un ochi întreaga noapte, gândindu-mă mereu la cât de slabă era...

– Totuși, cum se explică retragerea unor sume atât de mari?

– Pe când mă plimbam prin Londra cu bunica ta, am văzut femei machiate strident care... îi acostau pe domnii care treceau pe acolo.

– N-ar fi trebuit să iei în seamă așa ceva.

– Cum? Că doar nu eram oarbă, nu? Citisem despre condiția femeilor din Londra, despre... prostituatele de pe stradă, ca și despre modul cum sunt exploatate de bărbați care le țin în stare de sclavie.

– Nu e o lectură potrivită pentru tine. Cine ți-a dat ție să citești așa ceva?

Cum Petrina tăcea, contele insistă:

– Ți-am pus o întrebare. Unde ai citit așa ceva?

– În ziarele și revistele pe care le ai aici.

– Nu se cădea să ajungă sub ochii tăi.

– Mi se părea firesc să aflu ce se petrece în Londra în clipa de față. Nu numai în „Political Register" sunt consemnate astfel de lucruri, ci și în discursurile ținute în Camera Comunelor.

Contele era la curent cu toate aceste chestiuni. O mulțime de dezbateri avuseseră loc, dezbateri prin care se urmărea formarea unui comitet care să investigheze

condițiile actuale. Membri ai poliției care nu erau corupți fuseseră uimiți de ceea ce aflaseră și depuseseră mărturie. Dar, dacă pe bărbați chestiunea îi privea îndeaproape, nu vedea de ce astfel de vești ar putea-o interesa pe o femeie.

– Vreau să știu cui ai mai dat bani.

– Mă tem că te vei supăra pe mine, dar într-o seară, după ce am cunoscut-o pe Ethel, m-am plimbat pe strada... Piccadilly, să văd... cu ochii mei ce se petrece.

– Te-ai plimbat pe strada Piccadilly? Singură?

– Nu, nu singură, răspunse Petrina. Nu sunt chiar așa de proastă. Am lăsat trăsura la capătul străzii Bond, iar Jim, valetul, m-a însoțit.

– Jim nu avea dreptul să facă așa ceva, tună contele.

– Nu trebuie să te superi pe el. I-am spus că dacă nu vine cu mine, mă duc singură.

Contele fu cât pe ce să țipe din nou, dar se stăpâni la timp.

– Ce s-a mai întâmplat?

– Am vorbit cu mai multe femei. Una sau două au fost foarte nepoliticoase, dar celelalte, când și-au dat seama că vreau să le ajut, mi-au răspuns la întrebări, povestindu-mi cum au început o astfel de viață.

– Și le-ai dat bani?

– Sigur că da! Majoritatea mi-au fost nespus de recunoscătoare. Mi-au spus că intenționează să facă o

pauză de o zi și să se întoarcă acasă mai devreme.

Contele se îndoia că banii aveau destinația promisă, întrucât codoșii le supravegheau în permanență. Prin urmare, banii ajunseseră cel mai probabil la ei. Tăcu însă, iar Petrina continuă:

– Una dintre fete mi-a spus că nu i se permitea să păstreze banii pentru ea, așa că am stabilit să ne întâlnim a doua zi dimineață, în parc. Am făcut asta cu multe dintre ele.

Contele își duse mâna la tâmplă. O cută adâncă apăruse pe fruntea lui. Era sigur că Petrina nu reușise să le ajute pe acele femei, așa cum sperase.

Codoșii sau codoașele le țineau sub strictă supraveghere pe cele care câștigau bine. Dețineau bordeluri în care le țineau captive pe bietele creaturi care bântuiau străzile, drogate sau amețite de băutură.

– Le-am ajutat pe femeile din Piccadilly, dar mai ales pe acelea care aveau copii. Au ajuns să-mi recunoască trăsura când apar pe strada Bond, și de obicei sunt așteptată de vreo două-trei. Mă tem că am cheltuit cam mulți bani, dar de fiecare dată când îmi cumpăr o rochie sau o bijuterie, gândul îmi zboară inevitabil la acele biete creaturi care își câștigă banii în acel fel abominabil și ai căror copii mor de foame.

Ochii Petrinei se umplură de lacrimi. Sări de pe scaun și

se duse la fereastră, pentru ca el să n-o vadă plângând.

– Vino înapoi, Petrina, zise el. Vreau să discutăm despre asta. Înțeleg ce simți, dar aș fi vrut să-mi spui ce sentimente te încearcă față de aceste femei.

– Am crezut că mă vei împiedica. Tata îmi spunea mereu că risipesc banii dând cerșetorilor, dar... trebuia să-i ajut.

– Înțeleg că e ceea ce dorești, dar pe viitor trebuie s-o faci într-un mod mult mai practic.

– Mă gândeam că la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani, aș putea construi un stabiliment în care acele femei și copiii lor să se adăpostească.

– E o idee foarte bună, zise contele.

Nu voia s-o deziluzioneze, spunându-i că majoritatea bebelușilor erau cel mai probabil închiriați pentru o zi și treceau de la o femeie la alta, singurul lor scop fiind să înduioșeze inimile celor mai sensibili.

– Vrei să spui că mă vei ajuta?

– Te voi sfătui cum să faci donații într-un mod rezonabil și înțelept.

– Vreau să le ajut pe fetele ca Ethel, care au un copil... din greșeală și care nu sunt căsătorite.

– N-ar trebui să fie greu. Din câte știu, se oferă asistență mamelor necăsătorite.

– Da? Din câte văd eu, nu prea s-ar părea.

Era sigur că Petrina habar n-avea de dificultatea

problemei de care se lovise din întâmplare. Sau poate era mai sensibilă decât majoritatea femeilor din lumea bună.

– Vei descoperi că biserici precum St. James de pe strada Piccadilly se ocupă de astfel de femei, mai ales de acelea cu copii. Cred că soluția cea mai bună în clipa de față este să discuți cu vicarul.

Cum o asemenea idee nu părea s-o entuziasmeze, contele adăugă:

– Vei afla că principalul motiv pentru care munca lor n-a căpătat o mai mare amploare este lipsa fondurilor.

– În acest caz, le voi da din fondurile mele.

– Desigur. Totul este să discuți înainte cu mine, astfel încât să fim amândoi convinși că banii sunt folosiți în cel mai bun mod cu putință.

– O, mulțumesc, mulțumesc!

– Sunt banii tăi, nu ai mei.

– Vreau să ajut. Vreau așa de mult să fac ceva bun cu averea pe care o am, zise Petrina, însă ceea ce nu înțeleg...

Se opri, ca și cum s-ar fi temut să nu rostească ceva stânjenitor.

– Ce nu înțelegi?

– De ce sunt atâtea femei pe trotuar sau atâția bărbați... interesați de ele?

Mergând pe stradă, dis-de-dimineață, fusese surprinsă la vederea femeilor bete criță, unele fiind nespus de tinere.

Erau așa de bete, încât de-abia se mai țineau pe picioare.

Priveliștea fusese ca un duș rece, foarte departe de imaginea femeilor năpăstuite de soartă.

Ca și cum și-ar fi dat seama la ce se gândește, contele adăugă:

– E nevoie de timp ca să schimbi lumea. O persoană singură nu poate face prea multe.

– Știu. Tu, în schimb, ai multă putere și autoritate. Poți vorbi în Camera Lorzilor, îl poți influența pe prințul moștenitor.

Contele zâmbi.

– Îmi acorzi puteri pe care nu le am, protestă el. Pe de altă parte, am vorbit deja despre acest subiect în Camera Lorzilor și sunt gata s-o fac din nou.

– Da? Chiar o vei face? Femeile acestea au nevoie de ajutor, nu de legi care odată adoptate, ar fi un garant că nimeni nu va fi pedepsit.

– Ai pus punctul pe i, zise contele. Trebuie totuși să-ți reamintesc că acest interes nu este compatibil cu statutul tău de acum, acela de debutantă.

Vorbea cu blândețe, iar Petrina se ridică de pe scaun și se îndreptă spre fereastră.

Privi afară și zise:

– Probabil ai râs de mine când ți-am spus ce ... vreau să fiu... când ajung la Londra.

Contele zâmbi. Își amintea perfect cu câtă siguranță îi declarase că vrea să devină o femeie liberă.

– Ți-am spus că nu înțelegi despre ce vorbești.

– Mi-e... rușine. Rușine nu numai pentru ceea ce am spus, ci și pentru că mi se părea că e un mod de viață amuzant, nu... groaza și... degradarea care caracterizează de fapt această condiție.

Contele înțelese, din felul în care vorbea, că fusese îngrozită de ceea ce văzuse. Își spuse furios că o asemenea experiență nu trebuia să se mai repete.

– Vino aici, Petrina, zise el.

Cum ea întârzia să răspundă apelului său, veni lângă ea.

– Vreau să-ți dau un sfat, chiar dacă nu cred că-l vei urma. Oricum, mai devreme sau mai târziu, va trebui să te schimbi.

– Despre ce e vorba?

– Nu trebuie să te implici prea mult emoțional sau personal în relațiile cu oamenii pe care-i ajuți.

Protestul din ochii ei îl făcu să adauge:

– Dacă ți se frânge inima din orice, vei deveni fanatică. Îți va lipsi perspectiva echilibrată și de bun-simț care este esențială în orice muncă pe care dorești s-o faci, indiferent de domeniu.

Petrina reflectă la cele spuse de el, după care declară:

– Înțeleg. Ai dreptate. Totuși, mi-e cu neputință să nu

mă gândesc la toate fetele acelea și... de ce... nu le pare rău de ele bărbaților pe care acestea îi așteaptă?

– Dacă vrei să te ajut la acest proiect, cred că trebuie să-l abordăm dintr-un unghi diferit. Dacă vrei, mergem mâine la vicarul de la biserica St. James, pe strada Piccadilly. Vei afla ce face pentru a le ajuta pe acele biete făpturi. Sunt sigur că va primi cu brațele deschise orice ajutor financiar.

– Chiar vei veni cu mine?

– Cu o condiție.

Ea îl privi temătoare.

– Să nu mai faci investigații pe cont propriu. Nu e o rugăminte, ci o poruncă.

– Știam eu că mă vei opri.

– Iar motivul este unul cât se poate de întemeiat. Nu e o chestiune care să le privească pe femei.

– Ar trebui! protestă ea. Femeile ar trebui să știe ce suferă semenele lor, mai ales dacă sunt prea tinere și n-au experiență de viață, fiind incapabile să aibă grijă de ele.

– E valabil și pentru tine, zise contele.

Ea îl privi mâhnită.

– Mă gândeam eu că vei face aluzie la asta. Dar te am pe tine, nu?

– Doar dacă îmi permiți.

– Îmi pare rău că n-am vorbit cu tine înainte, dar ai fost

așa de categoric când mi-ai spus că nu dorești să discuți despre un asemenea subiect, încât...

– Mă gândeam eu că vei găsi vreo scuză pentru comportamentul tău condamnabil!

– Vreau să mă ajuți. Vreau foarte mult. Ar fi minunat, mult mai frumos decât pot exprima în cuvinte, dacă am putea... s-o facem împreună. Nu credeam că vei înțelege, continuă ea încet, dar cu tine am senzația că totul e cu putință. Că va fi bine. Nu-i așa că nu-i vei spune bunicii tale că... am păcălit-o plimbându-mă pe strada Piccadilly cu Jim? Crede că eram cu Claire.

– Îți făgăduiesc că tot ce mi-ai spus va rămâne între noi.

– Ești grozav! exclamă ea. De-a dreptul grozav! Promit că voi fi foarte cuminte pe viitor.

– Mă îndoiesc, zise contele, zâmbind.

Capitolul 6

Petrina privi în jurul ei, încântată.

Faimoasele grădini Vauxhall erau exact așa cum se așteptase. Lumina, în schimb, era foarte puternică, iar aranjamentele nu tocmai amuzante.

Avu o strângere de inimă când se văzu astfel îmbrăcată. O păcălise pe ducesă și astfel și pe conte, dar ar fi fost cu neputință s-o dezamăgească pe Claire, care făcuse atâtea eforturi s-o aducă aici.

Îi era atât de recunoscătoare că-i recuperase scrisorile, încât simțise nevoia să facă un gest pe măsură.

Când Petrina îi pusese teancul de scrisori în brațe, Claire izbucnise în lacrimi.

– Petrina, scrisorile mele! Cum ți-aș putea mulțumi? Te

voi răsplăti, te voi răsplăti chiar dacă se va întâmpla după ani de zile.

– Nu-mi datorezi niciun bănuț, îi răspunsese Petrina.

Claire o privise uimită.

– E adevărat.

– Dar... cum... nu înțeleg... bâiguise ea. Că doar nu ți le-a dat...

– Le-am furat! îi răspunsese ea. Dar nimeni nu trebuie să afle. Jură! Jură că nu vei pomeni nimănui despre scrisori sau despre felul cum le-am obținut.

– Îți făgăduiesc... sigur că da, zise Claire. Spune-mi... spune-mi ce s-a întâmplat.

După ce ascultase întreaga poveste, rămăsese cu gura căscată.

– Ce curajoasă ai fost! Cum de ai făcut ceva atât de periculos pentru mine?

– Ești prietena mea, Claire, iar sir Mortimer e un ticălos. Gândul că va câștiga atâția bani într-un mod atât de infam, îmi era insuportabil.

Claire se uitase la ea cu admirație și arseseră împreună scrisorile.

Când flăcările se stinseră, pățita îndrăgostită răsuflase ușurată.

– Frederick nu trebuie să afle.

– Niciodată. Nu va afla... decât dacă îi spui tu.

– Ți-am promis și mă voi ține de cuvânt.

O sărutase atunci și încercase să găsească o modalitate de a se revanșa.

Petrina știa că prietena ei aranjase să ia masa de seară la Vauxhall. Cinaseră mai devreme cu marchizul și cu marchiza, iar conversația fusese destul de rece.

Mai apoi, cele două tinere plecaseră însoțite de Frederick Broddington și de vicontele Coombe la Vauxhall.

În pofida reputației sale îndoielnice, locul câștigase un aer de respectabilitate prin faptul că prințul moștenitor, care mergea adesea acolo, avea propriul pavilion, cu privire spre intrare.

Dar fiind un loc public, era înțesat de toți cei care aveau bani, adică de o populație foarte pestriță.

Fură poftiți într-un separeu care se numea "Balaurul".

Fratele lui Claire i se păru Petrinei mai degrabă dezamăgitor. Era așa cum îl descrisese sora lui, o imagine a modei, dar părea afectat, privea languros, clipea din gene.

Era foarte diferit de Frederick Broddington pe care cu fiecare întâlnire, îl plăcea tot mai mult. Era însă limpede că nu avea ochi decât pentru Claire, iar Petrina trebui să stea de vorbă cu vicontele. Deloc dornic de conversație, acesta dădea impresia că fusese nevoit să vină aici și că ar fi preferat să fie în altă parte.

Îi răspunse totuși la câteva întrebări și comandă felii din

faimoasa șuncă Vauxhall, extrem de piperată la preț și șampanie care nu avea aceeași calitate ca aceea de la Staverton House.

Privi cu ochii măriți locul unde se aflau tablourile lui Hogarth, cel care-i imortalizase pe Henry VIII și pe Anne Boleyn.

Muzicanții cântau, iar unii oameni dansau, dar majoritatea se plimbau de colo până colo, privindu-se unii pe alții în lumina celor o mie de lămpi care transformau Vauxhall-ul în cel mai strălucitor loc din Londra.

– La ce oră începe spectacolul? îl întrebă Petrina pe viconte.

– Ar trebui să înceapă, dar mă duc să văd.

Se ridică de pe scaun și părăsi loja cu o rapiditate care o făcu pe Petrina să se gândească încă o dată că acesta avea altele în minte.

Nu se supără, preferând mai degrabă să-i privească pe oameni decât să stea în compania lui.

Frederick Broddington îi șoptea vorbe de amor lui Claire care, îmbujorată la față, părea nespus de fericită.

Petrina se îndepărtă puțin cu scaunul și în clipa aceea auzi o voce pe care i se păru că o recunoaște. Era din loja alăturată.

– Cântă divin și, în plus, e foarte atrăgătoare, fapt pe care nobilul conte îl apreciază cu siguranță.

– Îl înjur în fiecare zi pentru că mi-a luat-o înainte, se auzi o altă voce.

– Faci pe grozavul! spuse primul bărbat, râzând.

Petrina recunoscu vocea lordului Rowlock. Celălalt era ducele de Ranelagh, pe care-l cunoscuse la unul din baluri. I se păruse un lăudăros și un îngâmfat care-i dăduse de înțeles că nu e interesat de ea.

– Am auzit că Staverton i-a cumpărat Yvonnei o casă în Paradise Row, în Chelsea, și o trăsură care le eclipsează pe toate celelalte, continuă lordul Rowlock.

– Nu numai că am auzit de casă, dar am și fost acolo! ripostă ducele.

– Doamne Dumnezeule! exclamă lordul Rowlock. Te-ai uitat prin gaura cheii? Nu-mi vine să cred că însuși contele te-a dus acolo.

– Am și eu resursele mele, se laudă ducele. Ca să fiu sincer, Rowlock, frumoasa noastră franțuzoaică n-a făcut un secret din faptul că mă place. Am fost sincer cu ea, i-am spus că nu sunt la fel de bogat ca Staverton și am făcut o înțelegere foarte bună.

– Ce înțelegere? întrebă lordul Rowlock.

Petrina nu-l vedea pe duce, dar era sigură că etala multă siguranță de sine.

– Când pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă.

– Ce vrei să spui?

– Cred că ai intuit deja. Steverton nu stă mereu la Londra și nici în Chelsea. În plus, o mai are pe cap pe impunătoarea lady Isolda.

– Vrei să spui că...?

– Vreau să spun că sunt bine venit în cuibușorul micuței noastre franțuzoaice, răspunse ducele.

Lordul Rowlock scoase o exclamație.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă când vine vorba de Staverton. E foarte periculos. Sunt sigur că nu lasă pe nimeni să se apropie de bunurile sale. Cu atât mai puțin pe tine.

– Sunt discreția întruchipată, dragul meu, zise ducele nepăsător, și te asigur că după ce am văzut ce diamante a primit de la protectorul ei, nu are de gând să-l părăsească.

– Ei bine, ești mai curajos decât mine, zise lordul Rowlock.

– Ai nevoie de cutezanță și determinare ca să obții ceea ce îți dorești pe lumea asta.

– Crezi? îl întrebă lordul Rowlock pe un ton diferit.

– Am obținut întotdeauna ceea ce mi-am dorit în viață, îi răspunse ducele. Nu numai că am fost hotărât, dar mi-am și asumat anumite riscuri.

Râse.

– Când fac dragoste cu amanta lui Staverton, în patul lui Staverton, după ce am băut din excelenta lui șampanie, nu

pot decât să mă felicit că am fost suficient de inteligent.

– Beau în cinstea ta, zise lordul Rowlock. Și în cinstea ta, Ranelagh. Mi-ai dat o idee și dacă se concretizează îți voi mulțumi din tot sufletul.

– Mă bucur dacă te-am putut ajuta.

Petrina auzi clinchetul paharelor care se ciocnesc.

Trăsese cu urechea întrucât îi fusese cu neputință să se abțină, iar acum era din cale-afară de furioasă. Ducele de Ranelagh și lordul Rowlock, pe care – i se spusese – trebuia să-i șteargă de pe lista de cunoștințe, râdeau pe seama contelui și credeau că și-au bătut joc de el.

Nu avu însă prea mult timp să se gândească, întrucât vicontele reapăru și o informă că Yvonne Vouvray va cânta dintr-o clipă în alta.

– Doamnelor și domnilor, se auzi vocea maestrului de ceremonii, în seara aceasta avem onoarea și privilegiul de a o asculta pe una dintre cele mai faimoase primadone din Europa. E franțuzoaică, a cântat la faimoasa Operă din Paris și la Scala din Milano, și este cunoscută drept "Privighetoarea". Doamnelor și domnilor, avem deosebita plăcere să v-o prezentăm pe mademoiselle Yvonne Vouvray.

Urmă un ropot de aplauze, iar maestrul de ceremonii se dădu la o parte pentru a face loc faimoasei soprane.

Chiar și de departe, Petrina vedea cât de frumoasă era

faimoasa soprană. Avea părul negru, chiar mai negru decât al lui lady Isolda. Avea ochi imenși, gene lungi și buze ca fraga. Era foarte frumos îmbrăcată, iar diamantele străluceau pe ea.

Începu să cânte, iar vocea ei merita într-adevăr toate aplauzele. Toată lumea asculta amuțită. Se mișca voluptuos.

În timp ce o asculta, Petrina simți o durere ascuțită în inimă.

– E fermecătoare, adorabilă, nu e de mirare că...

Se opri, întrucât îi era prea greu să accepte că această făptură irezistibilă era a contelui.

Preț de câteva clipe, nu înțelese de ce simțea o durere așa de intensă. Înțelese foarte repede care e adevărul, iar acesta o îngrozi. Ar fi vrut să strige pentru a tăgădui revelația.

Cu toate astea, îi era cu neputință să nu-și dea seama că e geloasă, geloasă pe amanta contelui. Durerea era ca un cuțit împlântat în corp.

Era geloasă, pentru că-l iubea.

***

– Am aranjat să cinăm la Devonshire House diseară, zise ducesa. Nu suntem dorite aici, întrucât nepotul meu dă o petrecere.

– O petrecere? întrebă Petrina, presupunând că era vorba despre ceva între bărbați.

Ducesa zâmbi.

– Se pare că prințul moștenitor s-a invitat singur, zise ea, și deși vor fi prezente o mulțime de femei frumoase, subiectul central al conversației se va centra asupra unei alte femei.

Petrina o privi nedumerită, așa încât ducesa continuă:

– Durwin vrea să câștige cupa de aur la Ascot cu Bella, iapa cea frumoasă. Prințul moștenitor, în schimb, e ferm convins că armăsarul lui va câștiga.

De parcă și-ar fi dat seama la ce se gândește Petrina, ducesa adăugă:

– Prințului moștenitor îi plac femeile mai în vârstă decât el și mai sofisticate. Sunt sigură că va veni cu lady Hertford. Lady Isolda a reușit într-un fel sau altul să fie pe lista de invitați.

Răceala vocii arăta cu prisosință cât de mult îi displăcea femeia respectivă. Petrina o detesta și mai mult.

De când recunoscuse că-l iubește, era geloasă pe toate femeile frumoase din viața lui, pe lady Isolda și pe Yvonne Vouvray.

Habar n-avea că insistențele lui lady Isolda îl deranjau tot mai mult pe conte și că scrisorile tot mai parfumate ale acesteia rămâneau nedeschise.

Tot ce știa era că la orice bal, recepție sau adunare, lady Isolda gravita în jurul contelui, ca și cum ar fi fost un magnet.

„Mă bucur că nu voi fi nevoită să particip la petrecerea de diseară", își spuse ea.

Știa că i-ar fi fost greu să discute cu ceilalți domni, întrucât l-ar privi numai pe conte. Iar frumusețea acesteia nu avea cum să-l lase rece pe conte. Era probabil o chestiune de săptămâni, poate zile până când logodna lor va fi anunțată.

„Îl iubesc", își spuse ea în bezna nopții.

Contele dăduse dovadă de foarte multă bunăvoință însoțind-o la biserica St. James din Piccadilly.

Petrina îi ascultase pe cei din abație vorbind despre greutățile întâmpinate, despre ce încercau să facă pentru cei părăsiți uneori în interiorul bisericilor.

Principala piedică era lipsa fondurilor. În același timp, Petrina trăia cu sentimentul că nu făceau tot ce se putea pentru a le împiedica pe fetele proaspăt sosite de la țară să fie antrenate pe un drum al pierzaniei. Cel mai adesea, își dădeau seama mult prea târziu ce li se întâmpla. Răul fusese făcut, era ireparabil.

– Oare nu se poate ca atunci când sosesc oamenii în stații, cineva ca dumneavoastră sau vreo femeie, i se adresase ea vicarului, să le ajute, escortându-le într-un loc sigur, până când sunt angajate ca servitoare?

– E o idee, domnișoară Lyndon, dar ca să fiu sincer, n-am suficiente ajutoare și mă îndoiesc că majoritatea tinerelor ne-ar asculta.

Această atitudine i se părea Petrinei una foarte defetistă, așa încât insistă pe lângă conte.

– Voi discuta cu cei de la poliție.

– Dar o biată fată de la țară ar fi înspăimântată dacă va fi abordată de cei de la poliție. E nevoie de o femeie mai în vârstă, care să le ofere încredere și să le prevină cu privire la primejdiile care le pasc.

Contele nu-i răspunse, întrucât existau o mulțime de femei ca cea descrisă de Petrina, care inspirau încredere, dar nu erau animate de gânduri bune. Erau codoașele. Le păcăleau promițându-le slujbe bune și salarii mari, după care le făceau captive în case de toleranță, locuri din care practic nu mai ieșeau.

– Îți promit că mă voi ocupa de problemă. Am discutat deja cu lordul Ashley, unul dintre cei mai mari reformatori. Dar nu trebuie să fii nerăbdătoare dacă rezultatele nu apar imediat.

– Dar sunt nerăbdătoare! îi răspunsese Petrina. Cu

fiecare zi, cu fiecare oră scursă, alte și alte tinere sunt distruse și alți copii nedoriți se nasc.

Patima din glasul ei îl mișcă pe conte.

Nu mai cunoscuse până acum o femeie căreia să-i pese atât de ceea ce se întâmpla cu cei mai puțin norocoși decât ea.

Se trezise privindu-le cu mai multă atenție pe prostituate când trecea pe stradă pe lângă ele și citea ziarele cu mult mai multă atenție.

Mulți dintre prietenii săi se arătaseră surprinși de interesul pe care-l manifesta pentru acest subiect.

– Credeam, Staverton, că ai suficiente femei în viața ta care îți dau bătăi de cap, glumise un membru al parlamentului.

Ceilalți îl ascultaseră cu atenție, datorită poziției sale foarte importante în Camera Lorzilor.

– Contele fusese foarte amabil, dar nu era interesat personal de ea. La urma urmei, de ce ar fi de vreme ce avea deja două femei frumoase?

Nu mai putea să doarmă bine, așa încât slăbi, fapt remarcat imediat de ducesă.

– Mă bucur că sezonul se va sfârși în curând. Nopțile nedormite își vor pune amprenta asupra chipului tău.

Se întrebă ce va face și dacă exista vreun plan în privința ei. Gândul că ar putea fi retrimisă la țară sau la Harrogate i

se părea insuportabil, așa încât evita să pună întrebări.

Petrina îl întrebă pe domnul Richardson cine va cina în seara aceea la Staverton House, iar acesta îi arătă o listă cu invitații.

Nu erau decât vreo douăzeci de invitați, în frunte cu prințul moștenitor, dar numele lui lady Isolda îi sări imediat în ochi.

Merse la cină cu ducesa, având senzația că e o Cenușăreasă neinvitată la bal.

Se întoarseră destul de repede, iar când pătrunseră înăuntru, majordomul le informă ce se petrecea.

– Doamnele s-au retras în salon, iar domnii sunt în sufragerie.

– În cazul ăsta, vom intra tiptil, zise ducesa, zâmbind.

O sărută pe Petrina pe obraz, spunându-i:

– Noapte bună, draga mea. Nu mă aștepta. Știi că urc încet.

– Noapte bună, doamnă, zise Petrina, făcând o plecăciune.

În timp ce ducesa urca treptele, Petrina își spuse:

„În salonul albastru e o carte pe care vreau s-o citesc. Mă duc s-o iau".

Știa că nu va deranja pe nimeni, întrucât seara nu poposea nimeni acolo. După ce luă cartea și o revistă din care mai citise în acea dimineață, simți nevoia de aer curat.

Știa că era foarte puțin probabil să adoarmă.

În ultimele zile fusese foarte cald, așa de cald încât până și plăcerea de a călări o părăsise. Puse jos cartea și deschise fereastra franțuzească dând spre verandă.

Așa cum se aștepta, afară era plăcut, iar luna și stelele străluceau pe cer.

Își aminti că în celălalt capăt al grădinii era o bancă, nu departe de zidul dinspre stradă. Își spuse că i-ar plăcea să se așeze acolo, astfel încât să nu se mai gândească la cât de frumoasă e lady Isolda, nici la nurii Yvonnei Vouvray. Existau o mulțime de alte lucruri la care să mediteze.

Îndrăgostită fiind, își dorea – așa cum se întâmpla cu orice femeie de la facerea lumii – să fie mai frumoasă și mai deșteaptă pentru cel iubit.

Iar contele era așa de inteligent, încât probabil ignoranța ei i se părea plictisitoare. Modestă cu privire la propriile ei posibilități intelectuale, Petrina era sigură că lady Isolda era în stare să discute despre politică, despre curse, despre orice alt subiect.

„Dar voi încerca", voi încerca, își spuse ea.

Aproape ajunsese la banca respectivă când i se păru că aude pe cineva ascunzându-se în spatele unui arbust.

Rămase pironită locului.

– Cine e acolo? întrebă ea.

Niciun răspuns.

– Te-am văzut, zise ea acuzator, așa încât n-are niciun rost să te ascunzi.

Credea că e unul dintre servitori care nu aveau voie să intre în grădină.

– Ieși de acolo! strigă ea cu fermitate. Sau vrei să chem un valet să te scoată de acolo?

Dintre tufișuri se ivi un bărbat. La lumina lunii, observă că nu era unul de-al casei, ci un străin.

– Cine ești? Și ce cauți aici?

– Trebuie să-mi cer scuze.

– Sper că îți dai seama că asta se numește violare de proprietate.

– Da, plec imediat.

Petrina îl privi bănuitoare, după care spuse:

– Dacă ești hoț, nu îți voi permite s-o faci.

– Vă promit, domnișoară Lyndon, că nu intenționez să fur ceva.

– Știi cum mă cheamă?

– Da.

– De unde? Și ce cauți aici?

– Prefer să nu răspund la întrebare, dar vă făgăduiesc că nu voi face niciun rău și că voi pleca imediat, dacă doriți.

– Ce vrei să spui prin "niciun rău"? întrebă Petrina.

Străinul zâmbi, iar ea își dădu seama că era tânăr, că avea sub douăzeci și cinci de ani și, deși nu-l vedea bine,

știa că e îmbrăcat cum se cuvine, dar nu cu eleganța unui gentleman.

– Cine ești? îl întrebă ea din nou.

– Sunt reporter.

– Reporter? Vrei să spui că ai venit aici să raportezi ce se întâmplă în această seară? Contelui nu-i va plăcea. E o petrecere privată.

Știa că de fiecare dată când cina cu prietenii săi, lua toate măsurile pentru ca nimic să nu ajungă la urechile presei.

Nicholas Thornton zâmbi din nou.

– Vă asigur, domnișoară Lyndon, că nu alteța sa regală este motivul pentru care mă aflu aici.

– Atunci, care e?

– Nu vă pot spune, dar v-aș fi recunoscător dacă mi-ați permite să rămân.

– Cum ai intrat?

– M-am cățărat pe zid.

– E cu siguranță o încălcare de proprietate. Dacă aș face ceea ce trebuie, aș țipa ca din gură de șarpe după ajutor, iar tu ai fi dat afară.

– Știu, dar pentru că sunteți bună cu cei mai puțin norocoși decât dumneavoastră, vă rog să mă lăsați să rămân.

– De unde știi că sunt bună? îl întrebă ea bănuitoare.

– Am auzit de banii oferiți femeilor străzii.

– Dacă ai auzit, te rog să nu scrii nimic în ziare, îl rugă Petrina. Tutorele meu s-ar supăra peste măsură și nici eu nu doresc să devin persoană publică.

Nicholas Thornton nu-i răspunse, iar Petrina adăugă:

– Te rog, fă-mi această favoare!

– Pot să vă cer și eu una?

– Care?

– Să rămân.

– Mi se pare rezonabil, dar de ce?

– Vă voi spune, dacă jurați că nu vă veți răzgândi și nu mă veți da afară din grădină.

– Nu voi decide decât după ce voi auzi ce ai de spus.

Încerca să fie prudentă. Pe de altă parte, știa cât de mult îi va displăcea contelui publicitatea pe seama generozității ei față de prostituate. Ca să nu mai vorbim despre ducesă, care ar fi șocată să audă asemenea grozăvii.

Se așeză pe bancă, simțindu-se mai degrabă neputincioasă.

– Spune-mi ce dorești și voi încerca să înțeleg.

– Sunteți foarte amabilă, domnișoară Lyndon, zise Nicholas Thornton, așezându-se lângă ea. Chiar dacă pentru dumneavoastră nu are nicio importanță, pentru mine este foarte important.

– De ce?

– Pentru că aș putea prinde un subiect care mi-ar schimba cu desăvârșire cursul istoriei.

– Cum ai putea-o face?

– Ați auzit de cineva pe nume William Hone?

– Nu cred, îi răspunse Petrina.

– Este supranumit "Eroul presei", îi explică Nicholas Thornton. E un adevărat reformator din 1796, când la vârsta de șaisprezece ani, s-a alăturat Societății de Corespondență londoneze.

– Ce face?

– Deține „Reformist Register".

– Am auzit de el. Am și citit câteva numere.

– Am scris și eu în el, dar William Hone a fost la închisoare anul trecut, iar absența lui aproape a dus la dispariția săptămânalului.

– Și acum, ce face?

– E liber și intenționează să scoată un ziar cu numele „John Bull". Dacă lucrurile merg bine, mi-a promis un post bun.

– Dar n-a apărut încă pe piață, nu-i așa?

– E nevoie de timp să scoți un ziar nou. Până una alta, încerc să-i arăt lui William Hone ce fel de subiecte pot avea. A aranjat să mi le publice la un prieten de-al său, care deține „The Courier".

– Înțeleg, dar de ce e așa de important acest subiect

pentru tine?

– Voi fi sincer cu dumneavoastră, domnișoară Lyndon. Dacă mă dați afară, voi fi nevoit să apelez la subiectul despre dumneavoastră.

Vorbea cu mult calm, dar Petrina era conștientă de amenințările care se ascundeau în spatele vorbelor sale.

– Spune!

– O cunoașteți pe lady Isolda Herbert?

– Sigur că da.

– Și știți și că toată lumea se așteaptă ca logodna ei cu lordul Staverton să fie anunțată dintr-o clipă în alta?

– Da, răspunse încet Petrina.

– Ei bine, se pare că el a lăsat-o mai moale, iar ei îi este tot mai greu să spună cuvintele care s-o transforme în contesă de Staverton.

Petrina tăcea. Durerea din sufletul ei era prea mare.

– Lady Isolda a pus la cale un plan.

Petrina se încordă.

– Un plan? Ce plan?

– Mi-a cerut să stau aici și să aștept ca să consemnez ora plecării ei de la conte, oră care va fi cu mult peste momentul plecării prințului moștenitor.

– Ce vrei să spui?

Dar în timp ce punea întrebarea, i se luă parcă un văl de pe ochi.

Ar fi fost de înțeles ca un ziar să consemneze că prințul moștenitor, însoțit de lady Hertford, luase cina la Staverton House.

La fel de demn de interes ar fii că aceasta rămăsese la conte nepermis de mult. Gura lumii va avea ce să clevetească.

Lady Isolda nu se va întoarce acasă decât în zori. Lumea bună va spune că onoarea acesteia trebuie să fie cât mai repede restabilită.

Deși locuiau foarte aproape unul de altul, lady Isolda ar fi străbătut scurtul drum cu toată pompa, astfel încât să fie văzută de cât mai mulți oameni.

De când venise la Londra, Petrina aflase o mulțime de lucruri despre lumea bună. Un gentleman putea să se îmbete turtă, să risipească bani, să aibă o mulțime de legături amoroase, dar nu trebuia să încalce regulile sociale nescrise.

Pentru protejarea onoarei unei femei, opinia publică îl va obliga s-o ia de soție.

Planul era abil, însă revolta care puse stăpânire pe ea era imensă.

Contele îi spusese el însuși că nu dorește să se căsătorească; nici cu lady Isolda, nici cu altcineva. Gelozia era cea care o făcea să suspecteze totul. În ultimele zile, trimisul acesteia bătea mai mereu la ușa contelui.

Acum, știind că vrea să-i forțeze mâna, Petrina ajunse la concluzia că trebuie neapărat să-l salveze.

O învălmășeală de gânduri era în mintea ei, dar nu scoase o vorbă.

După câteva clipe de tăcere, Nicholas Thornton spuse, puțin neliniștit:

– Sper că mă veți ajuta.

Cuvintele sale o aduseră pe Petrina cu picioarele pe pământ.

Va trebui să-l ajute, dar în același timp să-l împiedice a-l prejudicia pe conte în vreun fel.

– Cu cât te plătește lady Isolda?

– Cu zece lire de aur.

– Eu îți dau douăzeci.

– Sunteți prea bună, domnișoară Lyndon, și accept, dar am oricum nevoie de un subiect. De el depinde viitorul meu.

„Un subiect! Un subiect!"

Cuvintele îi răsunau la nesfârșit în minte. O idee prinse contur în mintea ei.

– Dacă îți dau douăzeci de lire sterline și un subiect foarte bun, îmi promiți că nu vei aduce vorba despre conte, mai ales în legătură cu lady Isolda?

– Un subiect foarte bun? întrebă Nicholas Thornton. Despre cine?

– Despre ducele de Ranelagh.

– Da, e un subiect bun. Orice aveți despre el, va fi un subiect pe cinste.

– Atunci, ascultă-mă... zise Petrina, coborând vocea.

Capitolul 7

– Mergem la Ascot? o întrebă Petrina pe ducesă.

Ducesa clătină din cap.

– Nu ca să rămânem. Sper că nu vei fi foarte dezamăgită, draga mea, dar după trei zile de curse sunt de-a dreptul istovită.

– Nu, sigur că nu.

– M-am gândit că ar fi mai bine să mergem la cupa de aur, ca s-o susținem pe Bella, așa cum se așteaptă Durwin să facem.

– Ar fi grozav, zise Petrina. Va merge și el cu noi? nu se putu ea împiedica să întrebe.

Ducesa clătină din cap.

– Nu, el va rămâne la castelul Windsor. Prințul

moștenitor vrea să-l aibă aproape, iar noi n-am fost incluse pe invitație. Nu aș vrea ca lady Hertford să mă privească de sus și să-mi arate că ea e stăpâna, adăugă ducesa nemulțumită.

– În cazul acesta, e bine că rămânem la Londra.

– Am fost deja invitate la prânz în separeul regal în ziua când va avea loc cupa de aur. Te vei distra și vei avea astfel ocazia să porți rochia aceea frumoasă pe care ți-ai cumpărat-o săptămâna trecută.

– Ar fi minunat! exclamă Petrina.

Când rămase singură, scrise o scrisoare și ceru unui valet s-o ducă la o adresă care-l făcu pe acesta să ridice din sprâncene.

Peste două zile, când contele era plecat la castelul Windsor, în trăsura vopsită în galben și negru, culorile familiei sale, Petrina primi un răspuns la scrisoarea trimisă.

O citi, o puse în geantă și se duse în salon, în căutarea ducesei.

– Se întâmplă ceva anume în această seară? o întrebă ea.

– Nu avem nicio invitație, îi răspunse ducesa. După cum știi, toată lumea e la Ascot, sau pretinde că e. Următorul bal e tocmai vineri, după ce se termină cursele.

– În acest caz, aș dori să cinez la Claire.

– Sigur că da. Eu voi lua masa în cameră. Mă cam doare piciorul în ultima vreme, iar doctorul nu mai prididește

să-mi spună că e cazul să mă odihnesc.

– Înseamnă că vreo două zile trebuie să nu vă mai agitați, iar dacă nu mai ajungem la Ascot, înțeleg perfect.

– Și să nu văd cum câștigă calul lui Durwin cupa de aur? Că mă doare sau nu piciorul, trebuie s-o văd pe Bella câștigând.

– Sigur că da, zâmbi Petrina. Între timp, odihniți-vă cât mai mult. Ați fost extrem de drăguță ducându-mă peste tot. Știu că uneori v-ați simțit foarte obosită.

– Nu există nimic mai plictisitor sau mai obositor decât bătrânețea. Te asigur că n-aș fi ratat sezonul tău de baluri pentru nimic în lume.

Petrina o sărută și reveni la ea în cameră.

Trebuia să plece cu una din trăsurile casei. După ce aceasta o lăsă în fața ușii de la locuința prietenei sale, urcă scările. După cum era de așteptat, Claire lipsea, fiind plecată la viitorul ei socru.

Majordomul marchizului de Morecombe o privi surprins.

– Știu că lady Claire lipsește, dar trebuie să-i las un mesaj foarte important. Trebuie să-l primească de îndată ce se întoarce. Îmi dați voie să-l scriu?

– Da, sigur că da, domnișoară.

Scrise în grabă câteva cuvinte, împături și sigilă scrisoarea, după care i-o întinse majordomului.

– V-aș fi extrem de recunoscătoare dacă i-ați înmâna-o personal.

– Nu vă faceți griji, îi răspunse majordomul.

Deschise ușa și se uită pe stradă. Trăsura dispăruse.

– O, Doamne! exclamă ea, dezamăgită. Vizitiul n-a înțeles că voiam să mă aștepte. Probabil se aștepta să rămân la cină.

– E o neînțelegere la mijloc, zise majordomul.

– Chemați, vă rog, o trăsură de închiriat.

Nu avea ce altceva să facă. Vizitiului i se spuse să fie dusă la Staverton House.

Când ajunseră în piață, îi dădu o altă adresă. La Paradise Row îl găsi pe Nicholas Thornton așteptând-o.

Coborî, îl plăti pe vizitiu, și întrebă:

– Le-ai adus?

– Da, sunt aici, zise el, întinzându-i o cutie.

– Bine. Uite banii pe care ți i-am promis.

Îi întinse un plic pe care Nicholas Thornton îl vârî în buzunar.

– E totul aranjat? îl întrebă ea.

– Tot ce am plănuit. Aceasta este casa.

Arătă spre un colț de stradă. Casa era nespus de elegantă.

Casele de pe Paradise Row fuseseră construite pe vremea Stuart-ilor, iar una dintre primele locuitoare fusese

ducesa de Mazarin, femeia care furase inima lui Charles II.

Regele îi dădea în fiecare an 4000 de lire sterline. Marele ei păcat era patima jocului, iar după moartea regelui, când datoriile deveniseră foarte împovărătoare, se retrăsese definitiv pe Paradise Row.

„Amanta regelui și amanta contelui!" își spuse Petrina.

Încercă să alunge aceste gânduri și să-l asculte pe Nicholas Thornton.

– Dacă mergem puțin, e o casă goală de unde putem urmări totul.

– Ar fi mai confortabil, îi răspunse Petrina.

De acolo, vedeau foarte bine intrarea în casa care aparținea Yvonnei Vouvray.

Nicholas Thornton șterse piatra de la intrare cu batista, iar Petrina se așeză.

Avea sentimentul că face un lucru reprobabil. Pe de altă parte, era singura modalitate la care se putea gândi ca să-l salvez pe conte de lady Isolda.

În plus, trebuia să-și îndeplinească partea din înțelegerea cu Nicholas Thornton.

– Numai puțin, zise el. Am adus mai devreme niște fân... ca să ne simțim mai bine.

În spatele ușii era dosit niște fân.

– E la fel de confortabil ca o canapea, zise ea după ce acesta îl aduse.

Nicholas Thornton îi întinse un pachet scos din buzunar.

– Ce e asta? întrebă ea.

– Ceva de mâncat, îi răspunse el. M-am gândit că veți pleca fără a fi mâncat și că vi se va face foame.

– Te gândești la toate, remarcă Petrina.

– Într-o campanie, detaliile sunt cruciale, zise el pe un ton solemn care-i făcu pe amândoi să izbucnească în râs.

Deschise pachetul și scoase niște felii de pâine între care era brânză și șuncă.

– Cât crezi că va trebui să așteptăm? îl întrebă Petrina după o vreme.

– Nu chiar așa de mult.

– De ce?

– Am auzit că mademoiselle Yvonne nu cântă la Vauxhall în această seară.

– Nu cântă la Vauxhall?

– Nu, e acasă. Se odihnește.

– Dar de ce?

– Păi... cred că are un invitat de seamă la cină.

– Crezi? Nu e riscant?

– Cine ar afla? Contele e la Ascot, iar dacă își ia liber o zi de la Vauxhall, se va găsi altcineva să cânte...

– Ai dreptate. Cât e ceasul?

– N-am ceasul la mine, dar sunt convins că e trecut de

opt.

– Da, așa e. Am părăsit Staverton House înainte de șapte și jumătate, întrucât familia Morecombe cinează devreme.

– Văd că vă gândiți și la detalii, comentă el zâmbitor.

– Sper că n-ai uitat de băieți.

– Nici pomeneală! Nu vă faceți griji! Până acum, totul merge perfect.

– Nu te grăbi înainte de vreme, îl imploră ea.

– Nu mă grăbesc. Sunt chiar mai neliniștit decât dumneavoastră.

– Poate. Dar n-o arăți.

Nu știa de ce, dar Petrina avea încredere în el. Era sigură că e inteligent și că scrie bine. Mare păcat însă că se irosea scriind texte facile în care ataca guvernul și pe prințul moștenitor.

Avea senzația că este în stare să scrie articole mult mai interesante și era ferm hotărâtă să-i vorbească despre reformele de care erau interesate ziarele serioase.

Deocamdată, nu îi stătea mintea decât la planul pe care-l urziseră.

Chiar în clipa aceea, o trăsură apăru în colțul străzii.

– Ducele! exclamă Petrina, când recunoscu blazonul acestuia pe trăsură.

Nicholas Thornton încuviință. Amândoi îl priviră pe valet deschizând ușa, iar ducele intră imediat în casă.

Petrina se simți cuprinsă de furie nu împotriva ducelui, ci împotriva acelei femei căreia contele îi dăruise atâtea.

„Cum poate face una ca asta?" se întrebă ea.

Își aminti apoi ce afirmase cândva tatăl ei: "Englezii sunt snobi, de la prinț până la cel mai umil servitor al său. Nu sunt întrecuți decât de francezi, cei mai mari snobi din întreaga Europă."

„Presupun că un duce e mult mai însemnat decât un conte", cugetă ea.

Chiar și așa, tot l-ar iubi. I se părea un zeu printre bărbați.

– Acum, trebuie să așteptăm până când se întunecă.

Petrina știa că mai aveau de așteptat, astfel încât luă încă o felie de șuncă.

Orele nu i se părură chiar așa de lungi pe cât anticipase, pentru că în pofida hotărârii sale, vorbi cu Nicholas Thornton despre starea țării.

Discuția ajunse inevitabil, la condiția femeilor pe care încerca să le ajute.

Află că în acele stabilimente ale desfrâului nu erau doar fete, ci și băieți.

– Numai în St. Giles sunt vreo patru sute, zise Nicholas. Am fost acolo și e iadul pe pământ, nu alta!

Îi povesti cât de șocat și de îngrozit fusese când ajunsese la Londra.

Fiu de avocat dintr-un orășel comercial, își dorise întotdeauna să scrie și refuzase să ducă mai departe tradiția familiei, spre supărarea tatălui său.

Venise la Londra ferm hotărât să-și facă un drum, trecuse de la un ziar la altul, iar într-un târziu îl cunoscuse pe William Hone. Înțelesese că era șansa lui de a scrie așa cum își dorește.

Îi povesti Petrinei despre faptul că prințul moștenitor și alți oameni de seamă dau mulți bani ca să nu fie publicate anumite lucruri despre ei.

– Nu e bine că lucruri care trebuie spuse sunt suprimate, zise Petrina.

– De acord. Într-o bună zi, voi scoate un ziar al meu și voi publica în el numai și numai adevărul.

Petrina râse.

– Te ajut. Îți promit.

Își zâmbiră și începură să discute despre corupție până când se făcu întuneric.

O lumină se zărea în casa pe care o supravegheau.

Nicholas Thornton avea un plan al casei și știa care e dormitorul Yvonnei Vouvray.

Peste vreo jumătate de oră, apărură cei doi băieți.

– Bill, știi bine ce trebuie să faci, îi spuse el celui mai înalt. Du-te fuga la pompieri și spune-le să vină degrabă pe Paradise Row. Nu uita să precizezi că este proprietatea

contelui de Staverton, care le face donații.

– Da, domnule.

Între timp, Nicholas Thornton scoase din cutia pe care o avea niște artificii. Petardele erau populare la Londra.

Petrina învățase la școală că aniversarea bătăliei de pe Nil era sărbătorită prin focuri de artificii.

Îi plăcuseră de când era de-o șchioapă. Era pentru prima dată când acestea i se păreau folositoare. Iar cu arsenalul adus de Nicholas Thornton, planul lor avea toate șansele să reușească.

Se așezară ca să aștepte și, pentru prima dată, Nicholas Thornton părea nervos. Într-un târziu, strânse petardele.

– Cred că Bill i-a alertat pe pompieri, zise el.

Traversă strada, dar de unde era, Petrinei îi venea foarte greu să vadă ce face. Izbucni prima licărire de lumină, prima petardă aprinsă și aruncată în fân.

O văpaie se ridică lângă zidurile casei, iar când aruncă și a doua petardă, se auzi o mică explozie. Flăcările deveniră mai mari, focul se extinsese.

Nicholas Thornton reveni lângă Petrina.

Ea tăcu, mărginindu-se să privească. Apoi, așa cum fusese instruit, Sam începu să alerge pe drum, iar în pragul casei cu pricina începu să strige ca din gură de șarpe:

– Foc! Foc!

Peste câteva clipe, Petrina îl văzu pe duce scoțând capul

pe fereastră.

Se retrase însă foarte repede, întrucât chiar în clipa aceea se ivi vehiculul cu apă al pompierilor, tras de doi cai și însoțit de șase bărbați. Vehiculul era dotat cu scară și avea cel mai modern stingător.

Pompierii trecură imediat la treabă: ciocăniră la ușă, cerându-le imperios celor dinăuntru să evacueze casa.

Aceștia se executară așa de repede, încât atunci când ieșiră, ducele avea pieptul gol, iar Yvonne Vouvray purta un neglijeu din satin roz, cu dantelă și panglici.

Părul negru îi cădea pe spate și chiar dacă părea agitată și speriată, era foarte atrăgătoare.

Trecură pe partea cealaltă a drumului pentru a lăsa loc pompierilor să acționeze.

Focul fu destul de repede ținut în frâu și era limpede că nu cuprinsese casa. În acest timp, Nicholas Thornton se apropie de cuplul care privea.

– Aveți ceva de spus în această privință, Alteță? îl auzi ea întrebând.

– Nimic, îi răspunse ducele cu asprime. Și oricum, nu înțeleg de ce îmi spui "Alteță".

– Dar cred că sunteți ducele de Ranelagh, Alteță, zise Nicholas.

– Nu e adevărat, îți interzic să publici o asemenea știre.

– Publicul va fi extrem de interesat de tot ce are legătură

cu faimoasa mademoiselle Yvonne Vouvray.

– Nu vreau ca această poveste să fie publicată, interveni Yvonne Vouvray. Pleacă! Allez! Lasă-ne singuri! Nu dorim relatări în ziare.

– Înțeleg, zise Nicholas Thornton.

Făcu o plecăciune și vru să plece, dar ducele îl prinse de mână.

– Ascultă-mă bine! zise el.

Chiar dacă vorbea în șoaptă, Petrina știa ce discută cu el. Încerca să-l mituiască, fără să știe că Nicholas Thornton fusese deja mituit.

– Indiferent de suma pe care ți-o oferă ducele ca să taci, eu îți ofer dublu, îi spusese ea. Nu vreau să pierzi bani pentru că mă ajuți pe mine.

– Mă ajut și pe mine, zisese el.

– Dar ești pus la grea încercare și, în plus, ai fost foarte drăguț.

Cât vorbise, își spunea că ar fi dat întreaga ei avere ca să-l salveze pe conte de o posibilă căsătorie cu lady Isolda.

În timp ce Nicholas revenea la ea, își spuse că împușcase doi iepuri dintr-odată. De fapt, îl scăpase pe conte de două femei. Petrina le ura pe amândouă din adâncul sufletului.

Capitolul 8

– Am adus înapoi broșa și brățara pe care le-am purtat aseară, domnule Richardson. Mă întrebam dacă aș putea alege niște bijuterii pentru diseară.

– Desigur, domnișoară Lyndon, îi răspunse domnul Richardson. Ce aveți în minte? Un lănțișor sau o broșă?

– Un lănțișor este mult mai potrivit. Am o rochie din mătase de culoarea turcoazului, iar un lănțișor cu pietre cu aceeași culoare ar fi cum nu se poate mai nimerit.

– Cu siguranță, răspunse domnul Richardson.

Deschise seiful și scoase din el mai multe cutii din piele în care se aflau diferite lănțișoare, pietre de diamant, rubine, smaralde, de turcoaze sau topaze.

Erau trei lănțișoare cu piatră de turcoaz, unul mai

frumos decât celălalt, fiindu-i foarte greu să facă o alegere.

În clipa aceea, se deschise ușa, iar secretarul spuse:

– Am adus cheile de la Paradise Row, sir.

– Mulțumesc, Clements. Pune-le în cui!

Pe perete era un cuier unde erau agățate toate cheile casei, dar și ale celorlalte proprietăți deținute de conte.

Îi fu cu neputință să nu zâmbească satisfăcută la gândul că Yvonne Vouvray părăsise casa de pe Paradise Row, iar contele scăpase de ea.

Știrea despre foc apăruse ca o exclusivitate în „The Courier", după care fusese preluată de numeroase alte ziare.

Petrina aflase că apăruse și o caricatură cu ducele și cu Yvonne, stând lângă casă în timp ce pompierii stingeau focul. Sarea și piperul erau vestea că nu fusese decât un foc de paie, provocat de niște petarde. Practic, nimic serios. Iar gestul fusese pus pe seama unui farsor sau a unor copii.

Indiferent de explicație, incidentul stârnise interesul publicului și deși Petrina habar n-avea care era părerea contelui cu privire la această întâmplare, reacția oamenilor se soldase cel mai probabil cu retragerea protecției pentru Yvonne Vouvray.

Planul ei mersese de minune, ceea ce nu putea decât s-o încânte.

Când urcă, se întrebă dacă lady Isolda acceptase

înfrângerea la fel de ușor. Ducesa nu se simțea prea bine, iar Petrina se duse la ea în cameră s-o informeze că se va plimba prin parc însoțită de un grăjdar.

– Pari fericită, draga mea, zise ducesa, când o văzu zâmbind încântată.

– E o zi minunată. Îmi pare rău că nu vă simțiți mai bine.

– Voi încerca să cobor la masa de prânz. Dar dacă efortul mi se va părea prea mare, sper că mă vei ierta.

– În acest caz, voi cina eu aici, sus.

– Trebuie să afli ce face Durwin, zise ea. A, uitasem! exclamă ducesa. Mi-a spus că se duce la Chiswick la o competiție care se desfășoară în această după-amiază în parcul Osterley.

– Înseamnă că vom prânzi singure.

După ce își luă rămas-bun de la ducesă, coborî repede treptele. Calul o aștepta în fața ușii.

Trăsura contelui aștepta și ea, gata de plecare.

– Am uitat să te întreb, îi auzi ea vocea din spate, cum progresezi cu echitația?

Nu-l auzise apropiindu-se, așa încât în clipa când întoarse capul, priveliștea care i se înfățișa era splendidă. Inima începu să-i bată nebunește.

– Abby e foarte mulțumit de mine. Mi-ai spus tu însuți că există foarte puțini cai care să intre în competiție cu el.

– Dacă Abby e mulțumit de tine, presupun că ar trebui

să încerci și cu acești cai.

Chipul Petrinei se lumină.

– Da? Ar fi cel mai frumos cadou pe care mi l-ai putea oferi.

– Înseamnă că trebuie să fixăm o dată când să mă scoți la plimbare, zise zâmbind contele.

Ochii ei străluceau ca niște stele și i se păru că o privește cu o bunăvoință pe care n-o mai avusese niciodată față de ea.

În clipa aceea, cineva îi întrerupse.

– Mă scuzați, dar sunteți cumva domnișoara Lyndon?

Atât Petrina cât și contele întoarseră capetele și văzură că lângă ei se afla un bărbat în vârstă.

Părea un vânzător respectabil, iar Petrina se grăbi să-i răspundă:

– Da, eu sunt domnișoara Lyndon.

– Mă scuzați, vă rog, de deranj, dar domnul v-a dat numele ca garant al acestor plăți. Având o afacere mică, nu îmi permit cheltuieli foarte mari.

– Ce anume trebuie să plătesc? îl întrebă Petrina, nedumerită.

– Petarde, domnișoară.

Petrina își ținu respirația.

– Petarde? repetă contele, în spatele ei. Cine le-a comandat?

– S-a întâmplat la începutul săptămânii trecute și au fost cumpărate de un domn Thornton, dar cum nu avea bani la el, mi-a dat numele domnișoarei Lyndon ca garant. Mi-a spus că locuiți la Staverton House și astfel am avut încredere și i-am lăsat petardele pe mână.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă contele.

Tonul lui era așa de amenințător, încât Petrina avu senzația că se află pe marginea prăpastiei.

– Pe șase iunie, domnule.

Contele luă nota de plată de la vânzător și-i întinse două monede de aur. Străinul se pierdu în mulțumiri.

Fără să scoată o vorbă, contele se îndreptă spre casă, aruncându-i Petrinei o privire plină de subînțeles.

Tânăra avea senzația că se îndreaptă spre eșafod.

Un valet deschise ușa de la bibliotecă, iar după ce intrară, ușa se închise în urma lor.

Contele puse nota de plată pe masă, după care păru că o examinează îndelung.

– Vreau să-mi explici despre ce e vorba.

Petrina trase adânc aer în piept.

– Am făcut-o... pentru a te salva.

– Pentru a mă salva?

– Lady Isolda a... plătit un reporter de la ziar ca să scrie ceva... neplăcut despre tine.

Contele o privi uimit.

– Ce vrei să spui? Nu înțeleg.

– E adevărat, zise Petrina mâhnită. L-am găsit pe Nicholas Thornton în grădină, în seara când prințul moștenitor a cinat aici.

– Nicholas Thornton? Cine e acest bărbat?

– Un reporter de la „The Courier".

– Și era în grădină? De ce nu i-ai chemat pe servitori să-l dea afară?

– Pentru că mi-a spus că lady Isolda l-a plătit cu zece monede de aur ca să scrie în ziar ora când a plecat de la Steverton House... oră care trebuia să fie mult mai târzie decât a celorlalți invitați.

– Spui adevărul?

– De ce aș minți? întrebă Petrina.

– De ce te-ar fi interesat ce scria acel om?

După o scurtă pauză, Petrina spuse:

– Lady Isolda credea că în acest fel... te va obliga... s-o iei de soție.

Contele mormăi ceva în barbă, deoarece și el credea la fel.

– Și la ce vă trebuia aceste petarde?

– L-am plătit dublu față de ceea ce i-a oferit lady Isolda, pentru că... voia o poveste. De fapt, era ferm hotărât s-o obțină.

Contele se uită la nota de plată de parcă i-ar fi fost greu

să-și creadă ochilor, după care spuse încet:

– Înseamnă că știai că ducele de Ranelagh va fi cu domnișoara Vouvray. Dar de unde?

După câteva clipe de tăcere stânjenitoare, Petrina răspunse:

– L-am auzit... întâmplător pe duce... la Vauxhall Gardens.

– Vauxhall Gardens?

Contele aproape strigă la ea.

– Când ai fost la Vauxhall Gardens?

– M-a dus... Claire... într-o seară.

– De ce?

Întrebarea căzu ca o ghilotină.

– Știa că vreau s-o ascult pe... mademoiselle Vouvray.

– Așadar, știai că are o legătură cu mine...

– Mda.

Contele strânse din buze, semn că înțelesese foarte bine ce s-a întâmplat.

Știind unde va fi ducele în seara când contele era la castelul Windsor, urzise tot acel plan cu Nicholas Thornton, un plan din care ieșea un subiect pe cinste pentru ziar.

O tăcere lungă se instală, o tăcere la capătul căreia contele lovi cu pumnul în masă.

– La naiba! E de neconceput să fiu subiect de curiozitate

pentru tine și să te amesteci în acest fel în viața mea privată.

Se înnegrise la față de furie.

– Cum ai îndrăznit să te comporți astfel? Cum ai îndrăznit să complotezi cu un reporter muritor de foame și doritor de succes?

– Am... făcut-o... ca să te salvez.

– Dacă aș fi avut nevoie de ajutorul tău, ți l-aș fi cerut! strigă el. Până una alta, nu te mai amesteca în viața mea personală. E intolerabil, de-a dreptul intolerabil că am acceptat sub acoperișul meu pe cineva care ar fi trebuit să aibă decența și modestia să se amestece în treburi care n-o privesc. De când te cunosc, ai avut o preocupare nesănătoasă pentru tot felul de chestiuni care nu te privesc și pe care orice om cu puțin bun-simț le-ar fi considerat dezgustătoare. Tot ce pot spune este că sunt îngrozit de comportamentul tău și că voi lua imediat măsuri ca să nu ajung subiect al impertinenței tale.

– Îmi... pare rău... dacă te-am supărat, zise Petrina în șoaptă.

– Dacă m-ai supărat? Nu numai că sunt supărat, sunt dezgustat. Dispari din calea mea!

Vorbea cu atâta vehemență, încât Petrina scoase un țipăt și ieși în graba mare din cameră.

Deschise ușa, alergă pe hol și coborî treptele până în locul unde grăjdarul o aștepta cu calul gata înșăuat.

După ce fu ajutată să se urce în șa, o luă la sănătoasa prin Park Lane, apoi în Hyde Park.

Habar n-avea unde se duce, nu dorea decât să scape de furia contelui.

Coti spre partea mai puțin umblată și nu tocmai recomandată din Hyde Park, nepăsându-i dacă grăjdarul e sau nu în spatele ei.

Avea senzația că întreaga lume se prăbușise, că totul era o imensă ruină.

Pe măsură ce înainta, își spuse că fusese nedreptățită. Contele nu luase în considerare faptul că tot ce făcuse fusese spre binele lui, pentru a-l salva de la căsătoria cu lady Isolda, precum și de o amantă care-l înșela.

„Ar trebui să îmi fie recunoscător", își spuse ea.

Mânia i se mai potolise, astfel că nu se mai simțea atât de umilită.

Când o luă spre Rotten Row, ajunsese la concluzia că bărbatul fusese extrem de nedrept și de nerecunoscător.

– Pari foarte serioasă, dragă domnișoară Lyndon. Tot nu mă ai la inimă?

Petrina întoarse capul și îl văzu pe lordul Rowlock mergând alături de ea.

– Bună dimineața, îi răspunse ea.

– Ai fost foarte crudă cu mine, dar sper că – indiferent de greșeala mea – m-ai iertat.

– N-ai făcut nimic. Pur și simplu, tutorele meu...

– Înțeleg. Sigur că înțeleg. Știu că ți s-a spus că sunt un vânător de avere, însă ceea ce simt pentru tine e ceva aparte.

Petrina știa că ar fi trebuit să se îndepărteze de el, dar era prea furioasă pe conte, se simțea prea nedreptățită.

– Știu că totul este în defavoarea mea, dar și să fi fost săracă, tot m-aș fi îndrăgostit de tine.

Sinceritatea din vocea lui o mișcă.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– M-ai făcut foarte nefericit.

– Nu aveam încotro.

– Mi-ai putea face un serviciu.

– Ce anume?

– Știi că nu sunt bogat, n-am făcut un secret din asta. Într-una din serile trecute, am pus un pariu, unul prostesc – dacă mă gândesc bine – anume că voi găsi o femeie care să concureze cu lady Lawley conducând o șaretă trasă de doi cai și să câștige.

– Care să se ia la întrecere cu lady Lawley?

Știa că doamna în chestiune era una dintre cele mai faimoase călărețe din lumea bună.

Era la modă ca bărbații cei mai influenți din înalta societate să ofere amantelor cupeuri sau trăsuri pe care să le conducă ele însele.

Foarte puține femei din lumea bună îndrăzneau să facă așa ceva, dar lady Lawley se remarcase ca fiind extrem de dibace în stăpânirea cailor.

Petrina îl privi surprinsă.

– Adică, să mă iau la întrecere cu lady Lawley?

– De ce nu? Te-am văzut plimbându-te prin parc și mi se pare că ții foarte bine caii în frâu. Mulți dintre prietenii mei au afirmat același lucru.

Era un compliment cum Petrina nu mai primise.

Așa cum îi explicase și contelui în acea dimineață, Abby se simțea bine cu ea, ceea ce o făcea să aibă senzația că triumfase la cupa de aur, la Ascot.

Faptul că lordul Rowlock considera că are șanse împotriva doamnei Lawley era foarte măgulitor, mai măgulitor decât dacă ar fi comparat-o cu zeița Afrodita sau cu Venus din Milo.

– Dacă te dezamăgesc...

– Eu cred că poți s-o învingi, insistă lordul Rowlock. Se laudă peste tot că este singura femeie din lumea bună care știe cum se strunesc caii.

– Pare o atitudine disprețuitoare.

– Vreau să-i demonstrezi că se înșală, zise lordul Rowlock.

Era ispititor, mult prea ispititor pentru ca Petrina să refuze.

– Când are loc cursa?

– Oricând dorești. Chiar astăzi, dacă accepți.

Petrina își aminti că stăpânul de la Staverton House nu se va întoarce decât foarte târziu.

„Nu va afla", își spuse ea.

Dacă ar câștiga această cursă, probabil nu s-ar mai simți atât de umilită.

– La ce oră și unde?

– Știam că mă pot baza pe tine! exclamă contele. Mai există oare vreo altă femeie atât de curajoasă?

Admirația din ochii lui n-o lăsă indiferentă.

– Sper să nu te dezamăgesc.

– Așa ceva e cu neputință.

Stabiliră să se întâlnească la ora unu după-amiază.

Petrina se întoarse acasă, sperând că ducesa nu va coborî la prânz.

Dorința ei se împlini, întrucât ducesa lăsase vorbă că va prânzi. Se simțise rău și luase un somnifer.

„Totul merge de minune", își spuse Petrina în timp ce urca în propriul dormitor.

Se schimbă cu o rochie foarte frumoasă, una dintre cele mai elegante pe care le avea, vrând parcă să-i facă în necaz contelui.

Când coborî, știa că arăta foarte bine, că era nespus de elegantă.

Lordul Rowlock o luă din fața casei cu trăsura trasă de doi armăsari frumoși.

– Unde ne întâlnim cu lady Lawley? îl întrebă ea.

– Pleacă la aceeași oră ca și noi, răspunse el, scoțându ceasul din buzunar, adică la unu și cinci.

– De unde?

– Din piața Portman. Noi plecăm din Tyburn. Trebuie să fim oameni de onoare și să plecăm exact la aceeași oră, să nu trișăm.

– Dar de ce trebuie să plecăm din locuri diferite?

– Pentru că este un test nu numai de strunire a cailor, ci și de ingeniozitate. Punctele de reper sunt aceleași, dar drumurile pot fi diferite.

Îi zâmbi Petrinei și adăugă:

– M-am gândit la un plan foarte ingenios prin care s-o înfrângem pe lady Lawley.

Petrina scoase un oftat.

Era o ușurare să știe că acest concurs nu depindea numai de ea.

În timp ce se schimbase, se gândise la faptul că reputația doamnei Lawley o făcea să treacă drept aproape imbatabilă.

Când auzi îndemnul lui: "Putem începe!", simți o irepresibilă dorință de a câștiga.

Lordul Rowlock o dirijă într-un mod care demonstra o foarte bună cunoaștere a tuturor drumurilor care ies din

Londra.

Într-un târziu, ajunseră pe un drum de țară. Era o zi foarte călduroasă.

– Ce palpitant! îi spuse ea lordului Rowlock. Crezi că lady Lawley e cu mult în fața noastră?

– Sper că nu cunoaște nordul Londrei la fel de bine ca noi.

– Chiar și așa, ar putea fi cu mult înaintea noastră.

– Poate, dar nu trebuie să-ți faci griji.

– Nici nu îmi fac. Ai niște cai foarte frumoși.

– Mda! mi-aș fi dorit să fi fost ai mei. De fapt, aparțin unui prieten care mi i-a împrumutat. Pari îngrijorată. Vreau să-ți spun că indiferent cum se va sfârși cursa, a meritat efortul să fiu din nou cu tine, să stau de vorbă cu tine.

– Contele s-ar supăra dacă ar afla unde am fost.

– Nu va afla niciodată, așa încât nu îți face griji.

– Ne apropiem?

– Mai sunt vreo trei kilometri.

Petrina opri în fața hanului Pume of Feathers, situat cam la un kilometru distanță de drumul cel mare.

Când văzu că acolo nu se mai afla nicio altă trăsură, exclamă bucuroasă:

– Am ajuns primii!

– Cred că da.

Coborî din trăsură și-l întrebă pe unul dintre băieții de

la grajd:

– A sosit cumva o trăsură trasă de o doamnă?

– Nu, domnule.

– Am reușit! Am reușit! Mă bucur enorm pentru tine.

Petrina fu condusă într-o cameră, iar contele o îndemnă să bea un pahar de șampanie.

Făcu un toast în cinstea ei.

– Celei mai frumoase călărețe, o ființă așa de frumoasă, încât nu găsesc cuvinte să-i spun cât de mult o iubesc.

Petrina se îmbujoră și întoarse capul.

– Nu trebuie să-mi vorbești astfel. Știi prea bine cât de înfuriat ar fi contele.

– Contele nu este cu noi, iar în clipa de față mă simt bărbatul cel mai norocos și mai fericit din lume.

– Mă bucur că am câștigat. Pentru tine. Pe de altă parte, mă tem că lady Lawley va fi foarte supărată.

– Furioasă! exclamă el.

Izbucniră amândoi în râs.

După ce mâncară, el îi spuse:

– Trebuie să te odihnești, o sfătui lordul Rowlock. Presupun că vei dori să conduci tot tu la întoarcere, ceea ce nu va fi tocmai simplu.

Se așeză pe canapea și adormi.

Capitolul 9

Când se trezi, în cameră era liniște, iar câteva clipe nu își dădu seama unde se află.

Lordul Rowlock stătea la fereastră.

– Am adormit, zise ea.

– Ai toate motivele să te simți obosită, zise el nepăsător. Ești adorabilă când dormi.

– Ar fi trebuit să mă trezești, ripostă ea cu fermitate. Cât e ceasul?

– Aproape cinci.

Petrina scoase un strigăt de groază.

– Cinci? În cazul ăsta, trebuie să ne întoarcem imediat la Londra.

Își spuse că se va întoarce la mult timp după revenirea

contelui, că va fi nevoită să-i dea explicații și că se va înfuria peste măsură.

– Trebuie să plecăm, spuse ea din nou. Dar ce s-a întâmplat cu lady Lawley?

Lordul Rowlock ridică din umeri..

– Poate a avut un accident. Poate că n-a găsit hanul.

– Mi se pare incredibil că n-a ajuns.

– De acord cu tine, dar probabil a fost așa de supărată, încât n-a acceptat să dea ochii cu noi.

– Trebuie să ne întoarcem imediat, spuse ea ridicându-se în picioare.

– Poruncesc să ni se pregătească trăsura.

Petrina se îmbrăcă și coborî. Ducele o aștepta în josul scărilor. Seriozitatea de pe chipul lui o făcu să-l întrebe:

– Ce s-a întâmplat?

– Unul dintre cai a pierdut o potcoavă.

– O, nu! exclamă Petrina.

– Nu-ți face griji, o liniști el. Potcovarul stă la vreo jumătate de kilometru depărtare. L-am trimis deja pe grăjdar după el.

– Înseamnă că vom întârzia și mai mult.

– Nu avem ce face.

– Sigur, dar înseamnă că voi ajunge și mai târziu. De ce nu m-ai trezit?

– Nu te supăra pe mine. Erai foarte obosită. În plus,

credeam că va sosi și lady Lawley.

Scuza era cusută cu ață albă, dar nu putea învinovăți pe nimeni decât pe ea însăși.

Măsură camera în lung și-n lat, simțind că trebuie neapărat să facă ceva, dar nu știa ce anume.

Lordul Rowlock reveni după o bună bucată de timp.

– A sosit potcovarul?

Bărbatul clătină din cap.

– Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

– Am putea închiria un alt cal.

– Cred că e imposibil. În plus, cei doi cai nu s-ar sincroniza.

– Totuși...

– Mă duc să văd ce se poate face, interveni el înainte ca ea să mai spună ceva.

Lipsi așa de mult, încât Petrina crezu că-l supraveghează pe potcovar.

– A sosit potcovarul? îl întrebă ea.

– Grăjdarul pe care l-am trimis în căutarea lui mi-a spus că e plecat foarte departe de aici. Imediat ce se întoarce, va veni aici.

– Ce putem face?

– Trebuie să fim realiști. Suntem ghinioniști. Nu avem ce face în clipa de față. Soluția cea mai potrivită este să mâncăm și să bem ceva. Când calul e gata, pornim negreșit

spre Londra.

Petrina își scoase iar pălăria și, deși nu-i era foame, ciuguli ceva. Lordul Rowlock se străduí din răsputeri s-o amuze.

Încercă să fie plăcută cu el, pentru că vina era și a ei. Nimeni n-o obligase să accepte propunerea lui.

Lordul Rowlock încercă s-o determină să mai bea șampanie, dar nu prea voia, temându-se să nu adoarmă din nou.

În timpul cinei o măguli în fel și chip. Probabil că atitudinea lui i s-ar fi părut contelui foarte reprobabilă.

Petrina încercă de mai multe ori să schimbe subiectul, însă el nu mai contenea să-i spună cât de mult o iubește și cât de nefericit este.

– Inima mea ți-a aparținut din clipa când te-am văzut, dar problema banilor s-a interpus între noi.

– O fi venit potcovarul?

– Da, cred că da, îi răspunse el liniștitor.

Ieși din cameră, iar una dintre cameriste veni să strângă masa. Aduse o sticlă de vin și două pahare.

– Nu cred că vom mai bea, zise Petrina.

– Domnul mi-a poruncit să aduc vinul.

Petrina nu mai avea ce să spună, așa că se mărgini să-l aștepte.

– A venit? îl întrebă ea de cum apăru pe ușă.

El clătină din cap.

– Dar e cu neputință. Insist să închiriem o trăsură cu care să ne întoarcem la Londra.

– Mă tem că e cu neputință.

– Dar de ce? Trebuie să existe vreo trăsură sau o șaretă pe aici.

– Chiar dacă ar exista, nu vreau să plec.

– Ce... vrei să spui?

– Vreau să spun că te iubesc și că nu ne întoarcem la Londra în această seară. Rămânem aici.

Ea făcu ochii mari de uimire.

– Te-am dorit din clipa când te-am văzut. Când ne întoarcem la Londra, contele va fi mai mult decât bucuros să-și dea acordul pentru căsătoria noastră. Tutorele tău m-a dat afară din casă. Puțin mai târziu, mi-am dat seama că nu trebuia să mă dau bătut, ci să iau direct legătura cu tine.

– Ce vrei să spui?

– Îți spun că în seara asta vom rămâne aici, iar contele va fi nevoit să-și dea consimțământul pentru căsătoria noastră.

– Ești nebun?

– Da, nebun după tine.

– Mă întorc la Londra, chiar dacă voi fi nevoită să merg pe jos.

– Ba vei rămâne, întrucât aceasta este dorința mea.

– Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să mă atingi?

Începu să se lupte din răsputeri să scape din mâinile lui, dar înțelese că era prea slabă pentru forța lui.

– Vom fi foarte fericiți împreună, zise el.

Ești tot ce-mi doresc de la o femeie și te voi învăța să mă iubești.

– Niciodată! Niciodată! Te urăsc!

Înțelegând că raportul de forțe este disproporționat, Petrina încercă să se gândească și să-și schimbe tactica.

– Te rog să mă asculți, zise ea, disperată. Dacă mă duci acum înapoi la Londra, te voi ajuta cu banii, iar contele nu îți va face niciun rău.

– Nu va face așa ceva, în clipa când îmi vei deveni soție.

– Nu mă pot căsători cu tine. Nu mi-o doresc.

– Va trebui să te căsătorești cu mine. Iar viața ni se va părea foarte amuzantă când vom face tot ceea ce ne dorim.

Îngrozită, se dădu înapoi. I se părea insuportabil să fie atinsă de un alt bărbat în afară de conte. Contele, pe care-l iubea nespus.

– Te rog, te rog, ascultă-mă!

– Prea târziu pentru cuvinte. Te găsesc foarte dezirabilă și de-abia aștept să petrecem noaptea împreună.

Se aplecă deasupra ei s-o sărute și tocmai când credea că nu mai are nicio speranță și că soarta îi e pecetluită, puse mâna pe masă, simțind ceva rece între degete.

***

Contele se întoarse destul de repede acasă.

Îi venea greu să se concentreze, deoarece în fața ochilor nu-i apărea decât chipul îndurerat al Petrinei, vocea ei care-l implora să înțeleagă de ce se comportase așa.

Când îi mai trecu mânia, înțelese totul. Lady Isolda fusese într-adevăr foarte insistentă, iar Petrina contracarase foarte bine lovitura și capcana în care încercase să-l prindă.

Lady Isolda nu-i făcuse nicio scenă. Probabil era foarte sigură că planul ei va merge ca pe roate.

Lucrul cel mai greu de acceptat era că fusese umilit de Yvonne, iar Petrina știa.

– Are curaj, trebui el să admită. Și cea mai imaginativă minte pe care am cunoscut-o.

Pe măsură ce evoca episoadele trăite alături de ea, zâmbea tot mai larg.

Ajunse acasă într-o dispoziție foarte bună, ferm hotărât să stea de vorbă cu ea și să se arate mai împăciuitor.

Însă majordomul îl informă că aceasta nu revenise.

– A plecat la plimbare, pe la unu după-amiază.

– Cu cine?

– Îmi pare rău, dar eram sus, cu treabă, și nu știu. Valetul nu-l cunoștea pe domnul respectiv, a spus că n-a mai venit pe aici.

Mirat, contele urcă la bunica lui.

– Ei bine, cum a fost?

– Magnific. Cu cine e Petrina?

– Petrina? N-am mai văzut-o din această dimineață. Mi-e teamă că am dormit toată după-amiaza.

– Presupun că se va întoarce cât de curând, zise contele, ca să nu-și neliniștească bunica.

După ce se schimbă, coborî pentru cină și află că Petrina nu venise nici la masa de prânz.

Peste vreo oră, deveni tot mai neliniștit. Nu-i stătea în fire să nu trimită nicio vorbă.

Se retrase în bibliotecă, dând instrucțiuni ferme să fie înștiințat de îndată ce aceasta va reveni.

Nu mai prididea să-și arunce ochii la ceas, de-abia mai stăpânindu-și furia.

Într-un târziu și ca prin vis, Petrina apăru în pragul ușii. Era palidă la față și avea părul vâlvoi.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Câteva clipe, ea nu fu în stare să deschidă gura. Apoi, cu glas pierit, zise:

– Am... omorât pe cineva... și am furat o trăsură. Iartă-mă! Iartă-mă! murmură ea.

– Bea! zise el, oferindu-i un pahar. După aceea, îmi vei povesti totul.

Ea sorbi din el cu mare greutate.

– Mai bea! o îndemnă el.

După ce goli paharul, el zise:

– Povestește-mi acum ce s-a întâmplat.

– L-am... omorât. L-am... omorât.

– Pe cine?

– Pe lordul Rowlock.

Contele scrâșni din dinți, dar se stăpâni.

– Spune-mi mai exact ce s-a întâmplat.

Bâlbâindu-se, Petrina îi relată cele petrecute.

– Acum, cred că nu eram în competiție cu nimeni. A fost doar un pretext prin care lordul Rowlock a încercat să... mă facă să fug cu el.

– E un truc vechi de când lumea, dar n-aveai de unde să știi.

– Când mi-am dat seama cât de proastă am fost, am încercat să fug, dar n-am putut. Era prea puternic, iar când am pipăit cuțitul, mi-am dat seama că era singura modalitate prin care mă puteam salva.

– Ce ai făcut?

– I-am implântat cuțitul în stomac. Sunt sigură că l-am omorât. Am alergat apoi la trăsură și i-am spus băiatului că stăpânul său îl cheamă, că s-a produs un accident.

– Și te-a crezut?

– Mi-a întins hățurile, iar eu am sărit pe capră și dusă am fost.

Contele găsi metoda ei de a fugi foarte ingenioasă.

– Mi s-a părut că aud pe cineva strigând după mine, dar nu m-am uitat înapoi. Am dat bice cailor și am pornit spre Londra.

Descoperise curând că nu era chiar atât de departe de Londra, contele făcând-o să ocolească foarte mult, ca să pară că sunt foarte departe.

– E... mort... sunt sigură.

– Vom afla, o asigură contele. Nu numai că voi descoperi dacă a murit sau nu lordul Rowlock, ci voi înapoia trăsura pe care ai împrumutat-o. Nu vreau să fii acuzată de tâlhărie.

– Nu... mă părăsi! îl imploră Petrina.

– Trebuie... dar cât se poate de puțin. Mă întorc cât de repede pot. Rămâi aici. Sau mai bine, culcă-te! Mă întorc îndată ce aflu ce s-a întâmplat cu adevărat.

– Îmi pare rău, zise ea. Foarte... foarte... rău pentru ce s-a întâmplat. Pentru scandalul... care va urma.

– Nu va fi niciun scandal. Nu dispera, Petrina! Poate că situația nu este așa de gravă cum crezi. Du-te la culcare. Ești istovită. Nimic surprinzător. Nu există nimic mai obositor decât frica. Mă întorc cât de repede pot.

O sărută ușor, de parcă ar fi fost un copil.

Dar o sărutase!

Era o amintire pentru toată viața. Dar care viață? Dacă va fi acuzată de crimă, era sortită morții.

„Îl iubesc, îl iubesc, își spuse ea. E așa de minunat. Din toate punctele de vedere. Cum să cred că mă consideră altceva decât un copil? Dar măcar m-a sărutat".

Cu acest gând în minte adormi, iar când se trezi, contele era lângă ea.

– Petrina! exclamă el luând-o în brațe. Totul e în regulă. N-a murit.

– Nu... a murit?

– Trăiește, chiar dacă l-ai lovit, nu glumă! Dar o merită.

– Ești sigur că trăiește?

– Absolut.

Spunând acestea, o sărută, de data asta cu adevărat.

„Te iubesc!" ar fi vrut să spună, dar cuvintele refuzau să-i treacă de buze.

– Comoara mea! zise el.

– Te iubesc, șopti Petrina.

– Și eu.

– Și tu? Să fie adevărat?

– Da, e adevărat. Dacă l-ai fi ucis pe Rowlock, am fi plecat împreună în străinătate.

– Chiar ai fi venit cu mine?

– O, Doamne! Dacă ai intrat în atâtea necazuri aici, cu mine, nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă n-ai fi sub ochii mei.

– Nu doresc decât să fiu cu tine. Pentru totdeauna.

– Așa va fi, deși nu știu ce fel de viață ne așteaptă.

– Chiar vorbești serios când spui că mă iubești?

– Bineînțeles.

– Te rog, te rog să mă săruți din nou.

Sărutul ei o făcu să se simtă ca în al nouălea cer.

Sfârșit